

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗ

ΕΤΟΣ ΚΕ'.

ΑΡΙΘ.— 37

ΑΔΗΘΕΙΑ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΚΑΤΑ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗΝ

ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ 17 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ 1905

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΠΡΟΚΑΤΑΒΑΛΛΟΜΕΝΗ

Καθ' ὅλον τὸ ὄθωμαν. κράτος μετζίτια ἀργ. . . . 5
διὰ τὸν κατώτερον κληρον καὶ τοὺς δημοδιδασκ. 3
ἐν τῷ ἔξωτερικῷ φράγκα χρυσά 25

ΔΙΕΥΘΥΝΟΥΣΑ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

+ Ὁ Γάνου καὶ Χώρας ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ (πρόεδρος)
+ Ὁ Μ. Πρωτοσύγκελλος ΚΑΛΛΙΝΙΚΟΣ (ταμίας)
+ Ὁ Ἀρχιγραμματεὺς τῆς Ἱ. Συνόδου ΓΕΝΝΑΔΙΟΣ

Ἐπίτιμος διευθυντὴς καὶ συντάκτης ὁ Μ. χαρτοφύλαξ καὶ χρονογράφος τῆς τοῦ Χρ. Μ. Ἐκκλησίας Μ. Ι. ΓΕΔΕΩΝ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ἐπὶ τῇ ἐκδόσει τῆς Καινῆς Διαθήκης ἐπιστολαὶ — Ὁ πατριαρχικὸς Οἰκουμὲν. Ἐνόμος ἀπέναντι τῶν ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν — Ἐπιστολὴ ἐξ Ἀδριανουπόλεως — Συγχαρητικὰ τηλεγράφηματα πρὸς τὴν Α. Θ. Π. — Αἱ πανηγύρεις τοῦ μηνός· ἡ ἑορτὴ τῆς Ἰνδίκτου — Ἐντυπώσεις καθολικοῦ περὶ τῶν ἐν τῷ Παναγίῳ Τάφῳ — Γράμματα ἐκ Μακεδονίας — Ἐκκλησιαστικὰ χρονικά — Κατάργησις τῆς Σλαυϊκῆς γλώσσης — Ἀγγελία.

ΕΠΙ ΤΗ ΕΚΔΟΣΕΙ ΤΗΣ ΚΑΙΝΗΣ ΔΙΑΘΗΚΗΣ

Πρὸς συμπλήρωσιν τῶν τύποις ἐκδοθέντων ἤδη γραμμάτων περὶ τῆς πατριαρχικῆς ἐκδόσεως τῆς Καινῆς Διαθήκης δημοσιεύομεν σήμερον καὶ ἑτέρας δύο ἐπιστολάς.

Παναγιώτατε καὶ σεβασμιώτατε ἀρχιεπίσκοπε Κωνσταντινουπόλεως, Νέας Ρώμης καὶ οἰκουμενικὲ πατριάρχα, ἐν Χριστῷ τῷ Θεῷ ἀγαπητὲ ἀδελδὲ καὶ διλλειτουργε τῆς ἡμῶν Μετροπόλεως, κύριε Ἰωάννου, τὴν φίλην ἡμῶν σεβασμιάν Αὐτῆς Παναγιώτητα ἀδελφικῶς ἐν Κυρίῳ κατασπαζόμενοι ὑπερῷδιδατα προδαγορεύομεν.

Ἡλικίης χαρᾶς καὶ εὐφροσύνης πνευματικῆς ἐπλήσθημεν τὰ τῆς γ' ἀρχαιμένου μηνός δεξάμενοι τίμια γράμματα τῆς περιπεθήτου ἡμῶν καὶ γερρασιωτάτης

Αὐτῆς Πανηγυότητος, δι' ὧν, γνώμῃ καὶ τῆς περὶ Αὐτὴν ἀγίας καὶ ἱερᾶς Συνόδου, φιλαδελφῶς ἡγαθύνθη καὶ τῇ ἡμετέρᾳ Μετροπόλει γνωστὴν ποιήσασθαι τὴν ἔρτι, τοῦ Θεοῦ συνκιρομένου, ἐν τῷ πατριαρχικῷ τυπογραφίῳ αἴσιον πέρας εἰληφυῶν τύποις ἐκδοσιν τῶν τῆς Καινῆς Διαθήκης «σεβασμιῶν καὶ ἀγίων βιβλίων», τί χρὴ καὶ λέγειν; Εἰ γὰρ, ὡς ὁ πολύτλας φησὶν Ἀθανάσιος, «πηγαὶ τοῦ σωτηρίου εἰσὶν αἱ Γραφαὶ» καὶ «τούτων ἡ ἀνάγνωσις τῶν οὐρανῶν ἐστὶν ὑπάνοιξις», κατὰ τὸν ὄντως οὐράνιον τῆς τῶν Κωνσταντινουπολιτῶν Ἐκκλησίας φωστῆρα Χρυσόστομον, τί ποτ' ἐν τούτῳ μείζον γένοιτο τῇ μὲν Ἐκκλησίᾳ ἀπάκη χάρισμα, ἡμῶν δὲ τοῖς ταπεινοῖς αὐτῆς λειτουργοῖς παραμύθημα; «Δόξα καὶ τιμὴ» τοίνυν ἀποδιδόσθω πᾶσι τοῖς τὸ ἀγαθὸν τοῦτο ἐργασαμένοις, μάλιστα μὲν τῷ τὰ πλεῖστα ἐπὶ τούτῳ χορηγήσαντι, πανηγιωτάτῳ καὶ σεβασμιωτάτῳ Αὐτῆς προκατόχῳ κυρίῳ Κωνσταντίνῳ σὺν τοῖς ἄλλοις τοῖς εἴτε μέγα, εἴτε καὶ μικρὸν τι συνεισενεγκούσιν, οὐχ ἥμισυ δὲ τῇ ἡμετέρᾳ σεπτοτάτῃ κορυφῇ, ἥτις πάνυ προθύμως ἐπινεύσασα υἱοθέτησε καὶ εἰς ἀκμὴν ἡλικίας προήγαγε τὸ πνευματικὸν τοῦτ' ἐγίννημα τοῦ πρὸ Αὐτῆς ὑπάρχαντος καὶ προέδρου τῆς ἡς καὶ αὖθις θεῷ ἐλέει εὐκλεῶς ἡγεῖται Ἐκκλησίας. Εὐχαριστοῦντες δὲ καὶ ἐπὶ

τῇ ἀποστολῇ τῶν δύο τῆς «Ἀκολουθίας τοῦ Ἑσπερινοῦ, τοῦ Ὁρθροῦ καὶ τῆς Λειτουργίας τῆς ἑορτῆς τῆς Παναγίας» ἀντιτύπων, φιλήματι ἀγίῳ ἀδελφικῶς Αὐτὴν καὶ αὖθις ἀσπαζόμεθα καὶ δικτελοῦμεν

Ἐν νήσῳ Χάλκη, 5 Σεπτεμβρίου 1905

Τῆς Ὑμετέρας θειοτάτης Παναγιότητος
ἀγαπητὸς ἐν Χριστῷ ἀδελφός
καὶ ὁλοπρόθυμος

† Ὁ πρῶτος Ἱεροσολύμων **ΝΙΚΟΛΑΗΜΟΣ**

ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ
ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ ΤΗΣ ΣΕΡΒΙΑΣ
Ἀρ. 1050

Ἐν Βελιγραδίῳ, τῇ 15 αὐγούστου 1905.

Παναγιώτατε,

Μετ' ἀπεριγράπτου πνευματικῆς χαρᾶς ἐδεξάμεθα τὰ δύο ἀντίτυπα τῆς προσφάτου ἐκδόσεως τῆς Κεινῆς Διαιρέσεως, τῆς κατὰ τὴν ἐκδοσὴν καὶ εἰς φῶς ἐλθούσης φροντίσει τῆς ἀγιωτάτης Συνόδου τῆς ἁγίας Μητροπόλεως, ἧς ἀπεριγράπτου Παναγιότητος ἀπέστειλεν ἡμῖν. Ἀμφότερα τὰ ἀντίτυπα ταῦτα θὰ παραδώσωμεν πρὸς φύλαξιν ἐν τῇ βιβλιοθήκῃ τῆς Μητροπόλεως τοῦ θεοσώστου βασιλείου τῆς Σερβίας, ὅπως ἐπωφελῶνται οἱ ἀσχολούμενοι περὶ τὴν θεολογικὴν ἐξέτασιν τοῦ πρωτοτύπου κειμένου τῆς σωτηριώδους Ἀγίας Γραφῆς.

Δεξάσθω ἡ Ὑμετέρα Παναγιότης τὴν ἐγκαρδιὸν τε εὐγνωμοσύνην ἡμῶν ἐπὶ τῷ ἀποσταλέντι δώρῳ καὶ τὴν διαβεβαίωσιν περὶ τοῦ ἀδιαπτώτου ἀδελφικοῦ ἡμῶν σεβασμοῦ, μεθ' οὗ παρακαλοῦμεν ὅπως ἐν ταῖς ἁγίαις Αὐτῆς εὐχαῖς εὐχῆται ὑπὲρ τῆς ὑμετέρας σωτηρίας καὶ τῆς σωτηρίας τοῦ ὑμετέρου φίλου βασιλείου.

Τῆς Ὑμ. Παναγιότητος ἀφωσιωμένος ἐν Χ)ῷ ἀδελφός

Ὁ τοποτηρητὴς τῆς Μητροπόλεως
τοῦ βασιλείου τῆς Σερβίας

Ἐπίσκοπος Σχβάτσης **ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ**

Η ΘΕΣΙΣ ΤΟΥ ΟΙΚΟΥΜ. ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΥ ἀπέναντι τῶν ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν

Ἐκ τοῦ Πατριαρχ. Τυπογραφείου πέρυσιν ἐξεδόθη, προνοία καὶ κελεύσει τοῦ παναγιωτάτου οἰκουμενικοῦ πατριάρχου κκ. Ἰωακείμ, ὁγκώδης τόμος περιέχων τὰ ἐν τοῖς πατριαρχικοῖς ἀρχείοις καὶ τῇ βιβλιοθήκῃ τοῦ ἐνταῦθα Ἁγιο-

ταφικοῦ Μετοχίου ἔγγραφα τὰ ἀναγόμενα εἰς τὰς σχέσεις τοῦ πατριαρχ. Οἰκουμενικοῦ Θρόνου πρὸς τὰς Ἐκκλησίας Ἀλεξανδρείας, Ἀντιοχείας, Ἱεροσολύμων καὶ Κύπρου. Ἡ ἔρευνα τῶν ἐγγράφων τούτων ἐπιβάλλεται τῷ ποθοῦντι νὰ μάθῃ οἷα καὶ τίς ἦν ἡ κατὰ καιροὺς θέσις τοῦ ὑμετέρου πατριαρχ. Θρόνου πρὸς τοὺς λοιποὺς καὶ τὴν Ἐκκλησίαν Κύπρου. Ἐπὶ τῇ βάσει δὲ τούτων προέταξε τοῦ τόμου ὁ τῆς ἐκδόσεως ἐπιστατήσας πανοσιολογ. ἀρχιμ. κ. Καλλίνικος Δελικάνης πρόλογον, ἐξ οὗ χρήσιμος ἐκρίθη ἡ διὰ τῆς «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας» ἀνατύπωσις τοῦ παρόντος μέρους.

Ἐκ τῶν ἐγγράφων τούτων διατρηνόυται ἐπὶ πλέον, ἀμέσως καὶ κατὰ τρόπον οὐδεμίαν ἐπιτρέποντα ἀμφιβολίαν προσπίπτον εἰς τὰ ὅμματα, τὸ γεγονός τῆς ἐν χορείᾳ τῶν ἀγιωτάτων Ἀποστολικῶν Πατριαρχικῶν Ἐκκλησιῶν πρωτευούσης καὶ προεξάρχουσας θέσεως τοῦ οἰκουμενικοῦ πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως. Πράγματι, οὐ μόνον ἔνθα περὶ δογματικῶν καὶ ἱερῶν παραδόσεων καὶ κανονικῶν ἐκκλησιαστικῶν διατάξεων ἢ περὶ γενικῶν ζητημάτων ἀφορώντων εἰς ὁλόκληρον τὸ σῶμα τῆς ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας ὁ λόγος, ἀλλὰ καὶ ἐν πᾶσι τοῖς σχετικῶς σπουδαίοις ἐπὶ μέρους ζητήμασι τοῖς ἐνδιαφέρουσι ταύτην ἢ ἐκείνην τὴν αὐτοκέφαλον Ἐκκλησίαν, ἢ κηδεμονικὴ πρόνοια καὶ ἀντίληψις τῆς Μεγάλης τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας παρεμβαινούσης—ποῖ μὲν αὐτεπαγγέλτως καὶ ὡς ἐκ καθήκοντος, ποῖ δὲ κατ' ἐπίκλησιν τῶν ἐνδιαφερομένων—καὶ παρεχούσης τὴν ἀποτελεσματικὴν αὐτῆς συμβουλὴν πρὸς δικήσιν καὶ ἐπίλυσιν διαφορῶν ἀναφυσῶν μεταξὺ τῶν ἁγίων τοῦ Θεοῦ Ἐκκλησιῶν, πρὸς διευθέτησιν διαφωνιῶν μεταξὺ ποιμένων καὶ ποιμνίου, πρὸς ἀπαλλαγὴν ἀπὸ ἐπιπροσθουσῶν δυσχερειῶν καὶ ἐπ' ἀνόδον τῶν ἐκκλησιαστικῶν πραγμάτων εἰς τὴν κανονικὴν αὐτῶν τροχίαν, πρὸς ἐπίρρωσιν τῆς ἔστιν ὅτε ἀνεπαρκοῦς ἐνεργείας τῶν πνευματικῶν ἀρχηγῶν τῶν ἐπὶ μέρους Ἐκκλησιῶν, πρὸς στήριξιν τῶν ἀσθενῶν καὶ σκληρομένων ἢ καταρραδιουργουμένων ἐν τῇ ὀρθοδόξῳ πίστει, πρὸς ἀποσόβησιν, συνελόντι εἰπεῖν, τῶν παντοίων ἡθικῶν καὶ ὕλικῶν κινδύνων τῶν ἐκπεπιδυνμένων τὴν εὐστάθειαν τῶν ἀγιωτάτων ἐκείνων Ἐκκλησιῶν, οὐδέποτε καὶ οὐδαμοῦ βραδύνει ἢ ἐλλείπει· «κατὰ τὸ ἀνέκχθιν προνόμιον—καθὰ ἐκφράζεται ὁ ἐκ τῶν ἐπιφανεστέρων οἰκουμενικῶν πατριαρχῶν τῶν χρόνων τούτων Σχμουήλ ὁ Α'—τοῦ ἀγιωτάτου ἀποστολικοῦ πατριαρχικοῦ θρόνου, ὅστις εἴωθεν ὀλίγας φροντίσι καὶ προνοητικῆς ἐπισκέψεσι χεῖρα βοηθείας ὀρέγειν, προ-

νοεῖσθαι τε καὶ περιποιεῖσθαι τὰς βοηθείας δεομένους ἐκκσταχοῦ ἐπάρχους τε καὶ παροικίας». Περὶ τούτων δὲ ἐπισήμους δηλώσεις, ἀπὸ πατριαρχικῶν ἐκφερομένων στομάτων, εὐρήσκει ἐν ἀφθονίᾳ ὁ ἀνγκνῶστης τοῦ παρόντος τόμου.

Τὴν πρωτεύουσιν ταύτην καὶ προεξάρχουσιν θέσιν τῶν οἰκουμενικῶν πατριαρχῶν ἐν τῇ ὀρθοδόξῳ Ἐκκλησίᾳ θὰ ἐπληρῶτο ὁ ἐκκλησιάζων ὡς κατασκευασμὰ νεό-τευκτον καὶ αὐθαίρετον, ἐκ τοῦ μετὰ τὴν ἄλωσιν κρατήσαντος ἐν τῇ Ἑὼχ πολιτικοῦ καθεστῶτος ἔλκον τὴν γένεσιν καὶ τὴν παγίωσιν του· διότι αὕτη ἀνέρχεται εἰς πολλῶν ἀρχαιοτέρων χρόνων. Ταύτης ἐκπεφασισμένως μνησθὲν ποιεῖται, ἡδὴ ἕνα πρὸ τῆς ἀλώσεως αἰῶνα, ὁ οἰκουμενικὸς πατριάρχης Κἄλλιστος ὁ Α' (1355), ἀνακαλῶν εἰς τὴν κανονικὴν τάξιν τὸν ἀρχιεπίσκοπον Τρινόβου (Τορνόβου) καὶ πάσης Βουλγαρίας, — ὅστις τιμῆθις ὑπὸ Γερμανοῦ τοῦ Β' (1226—1240) διὰ τοῦ ψιλοῦ τίτλου «Πατριάρχης» «οὐ μέντοι εἶναι συνκρίθμιον καὶ τοῖς λοιποῖς ἀγιωτάτοις πατριαρχαῖς, διὰ τοῦτο μὴδὲ μνημονεύσθαι ἐν τοῖς ἱεροῖς διπτύχοις . . . » ἀπειροῦτο νὰ διεκδικήσῃ πρᾶγματικὰ πατριαρχικὰ δικαιοῦματα, ἀπαλλοτρίωτος τῆς ἐπ' αὐτοῦ κανονικῆς δικαιοδοσίας τοῦ πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως, — καὶ ἐπάγων τὰ ἐξῆς ἀξιοσημεῖωτα: «καὶ χωρὶς δὲ τούτου, εἰ ὁ τῆς Κωνσταντινουπόλεως θρόνος καὶ τὰς τῶν ἄλλων πατριαρχῶν Ἀλεξανδρείας καὶ Ἀντιοχείας καὶ Ἱεροσολύμων κρίσεις καὶ ἐπικρατεῖαι καὶ διευθετεῖ καὶ ψηφίζεται καὶ τὸ κύρος δίδωσιν, ὡς οἱ θεῖοι κανόνες διαγορεύουσι καὶ αἱ πράξεις ἐπεμμενῶν, πῶς οὐ πολλῶν μᾶλλον τῆς τῶν βουλγάρων Ἐκκλησίας ὁ θρόνος οὗτος κύριος ἔσται, παρ' οὗ καὶ τὸ ὀνομάζεσθαι πατριάρχης τετίμηται;»

Ἀνερχόμενοι δύο δεκαετηρίδας, τὴν αὐτὴν διὰ τὰ ἐν εὐρίσκομεν διατυπωμένην παρὰ Ματθαίου τῷ Βλαστάρει: «Ὁ Κωνσταντινουπόλεως θρόνος, βασιλεὺς ἐπικρατῆς, ταῖς συνοδικαῖς ψήφοις πρῶτος ἀνηγορεύεται οἱ θεοὶ κατακολουθοῦντες νόμοι, καὶ τὰς ὑπὸ τοὺς ἑτέρους θρόνους γινόμενας ἀμφισβητήσεις ὑπὸ τὴν ἐκείνου προστάττουσιν ἀντιφάσεις διὰ γινώσκιν καὶ κρίσιν . . . τῷ δὲ Κωνσταντινουπόλεως προέδρῳ ἔξεστι καὶ ἐν ταῖς τῶν ἄλλων θρόνων ἐνορίαις, ἐν οἷς οὐκ ἔστι προκαθιέρωσις νεῶν, σταυροπήγια διδόναι, οὐ μὴν ἄλλα, καὶ τὰς ἐν τοῖς ἄλλοις θρόνοις γινόμενας ἀμφισβητήσεις ἐπιτηρεῖν καὶ ἀνορθοῦσθαι καὶ πέρας ἐπιτιθέναι ταῖς κρίσεσιν· ὡσαύτως καὶ μετανοίας καὶ ἐπιστροφῆς ἀμαρτημάτων καὶ αἱρέσεων αὐτὸς καὶ μόνος καθίσταται δικαιοκτὴς τε καὶ γνώμων». Ἐν καὶ ἡμῖν αἰῶνα πρὸ τοῦ Βλαστάρεως, ὑπὸ τὸ αὐτὸ πνεῦμα

ἐξεφράζετο ὁ διάσημος ἐρμηνευτὴς τῶν ἱερῶν κανόνων Θεόδωρος ὁ Βαλαμῶν, πατριάρχης Ἀντιοχείας. Πρὸ τοῦ Βαλαμῶνος, περὶ τὰ μέσα δηλονότι τοῦ ΙΒ' αἰῶνος, ἡ ἱστορία παρουσιάζει ἡμῖν τὸν οἰκουμενικὸν πατριάρχην Λουκᾶν Α' τὸν Χρυσοβέργην (1156—1169) ἐξασκούντα τὸ δικαίωμα τοῦτο «τὰς ἐν τοῖς ἄλλοις θρόνοις γινόμενας ἀμφισβητήσεις ἐπιτηρεῖν καὶ διορθοῦσθαι καὶ πέρας ἐπιτιθέναι ταῖς κρίσεσιν», καὶ ἐπὶ τῇ βάσει αὐτοῦ ἀκυροῦντα τὴν ὑπὸ τοῦ ἀρχιεπισκόπου Κύπρου Ἰωάννου καὶ τῆς περὶ αὐτὸν συνόδου ἐκδοθείσαν ποινὴν τῆς καθαιρέσεως κατὰ τοῦ ἐπισκόπου Ἀμαθοῦντος Ἰωάννου, ὡς μὴ συμφώνως κατὰ πάντα ταῖς σχετικαῖς διατάξεις τῶν ἱερῶν κανόνων ἐξενεχθείσαν. Ἐκκτὸν ἐξήκοντα ἔτη ἀρχαιότερον Λουκᾶ τοῦ Χρυσοβέργου, βλέπομεν τὸν οἰκουμενικὸν πατριάρχην Σισίνιον τὸν Β' (995—998), μετὰ μόνης τῆς περὶ αὐτὸν ἐκ τριάντα ἀρχιερέων ἐνδημούσης Συνόδου, ἐκδιδόντα «τῇ ἀπὸ τοῦ ἀγίου Πνεύματος ἐξουσίᾳ πατριαρχικῇ καὶ δεσποτικῇ» κανονικὴν διὰ τὰς περὶ συγγενείας, παρὰ πάντων εὐλαβῶς γενομένην ἀποδεκτὴν καὶ καταλαβοῦσαν θέσιν νόμου τῆς καθύλου ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας, ὡς ἐπίσης τῆς αὐτῆς ἔτυχον ἀποδοχῆς καὶ αἱ μετὰ ἐβδομηκονταετίαν περίπου παρεμπερεῖς περὶ μνηστείας διατάξεις τοῦ οἰκουμενικοῦ πατριάρχου Ἰωάννου Η' τοῦ Ξιφιλίνου (1065—1074). Ὁ δὲ θέλων νὰ εἰσδύσῃ ἐτι μᾶλλον εἰς τὰ βᾶθη τῆς ἱερᾶς ἀρχιεπισκοπῆς, θὰ ἠδύνατο, ὑπερπηδῶν τοὺς αἰῶνας, νὰ ἀκούσῃ τοῦ ἱεροῦ Ἀνατολίου ἀρχιεπισκόπου Κωνσταντινουπόλεως, λέγοντος ἐνώπιον τῶν ὑπερεξακοσίων ἐπισκόπων τῶν συγκροτούμενων τὴν Δ' ἐν Χαλκηδόνι Οἰκουμενικὴν Σύνοδον τὴν ἀπονείμασαν τῷ θρόνῳ τῆς νέας Ρώμης τὰ ἴσα πρεσβεῖα τοῦ θρόνου τῆς πρεσβυτέρης Ρώμης: «συνήθειαν ἄνωθεν κεκράτηκε, τοὺς ἐνδημούντας τῇ μεγάλῳ πόλει ἀγιωτάτους ἐπισκόπους, ἡνίκα κειρὸς καλέσῃ, περὶ ἀντιπρόστων τινῶν ἐκκλησιαστικῶν πραγμάτων συνεῖναι καὶ διατυπῶν ἕκαστα καὶ ἀποκρίσεις ἀξιοῦν τοὺς δεομένους» ἢ κατὰ πεντήκοντα ἑπτὰ ἔτη ἀρχαιότερον τῆς Δ' Οἰκουμενικῆς Συνόδου νὰ ἀνεύρῃ τῷ 394, (δέκα καὶ τέσσαρα δηλονότι μόλις ἔτη μετὰ τὴν Β' Οἰκουμενικὴν Σύνοδον), τοὺς πατριάρχας Ἀλεξανδρείας Θεόφιλον καὶ Ἀντιοχείας Φλαβιανόν, συνεδριάζοντας μετὰ τῶν ἐν τῇ Βασιλευσίᾳ ἐνδημούντων ἐπισκόπων—ἐν οἷς κατελέγοντο Γρηγόριος ὁ Νύσσης καὶ Ἀμφιλόχιος ὁ Ἰκονίου—ὑπὸ τὴν προεδρείαν τοῦ Κωνσταντινουπόλεως Νεκταρίου, πρὸς ἀπόφασιν περὶ τοῦ τίς ἐκ τῶν δύο ἀντιφερομένων ἦν ὁ κανονικὸς ἐπίσκοπος τῆς ἐν Ἀραβίᾳ Ἐκκλησίας Βόστρων· ζητήματος δηλονότι ἀνήκοντος

εἰς τὴν ἀποκλειστικὴν δικαιοδοσίαν τοῦ πατριάρχου Ἀντιοχείας, κατὰ τοὺς προσφάτους ἐτι κανόνας τῆς Ἀ' Οἰκουμενικῆς Συνόδου, ἅτε τῆς ἐπισκοπῆς ταύτης κειμένης ἐντὸς τῆς περιφερείας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἀντιοχείας.

Τὴν ἀρχαίαν ταύτην πράξιν τῆς Ἐκκλησίας, ὡς τοῖς ἐκκλησιαστικοῖς κανόσι συνήδουσιν, ἐπιβεβαιώσιν πνευματικῶς καὶ οἱ τέσσαρες πατριάρχαι τῆς Ἀνατολῆς, ἡτοι Διονύσιος (Γ') ὁ Κωνσταντινουπόλεως, Πάρισιος ὁ Ἀλεξανδρείας, Μιχαήριος ὁ Ἀντιοχείας καὶ Νεκτάριος ὁ Ἱεροσολύμων τῷ 1663, ἐν τῷ τόμῳ, δι' οὗ ἐπέλυτον εἰκοσιπέντε κεφάλαια ζητημάτων προβληθέντων αὐτοῖς ὑπὸ τοῦ κλήρου τῆς ρωσικῆς Ἐκκλησίας.

Ἐρώτησις. Κεβ. Η'. Εἰ τῷ Κωνσταντινουπόλεως θρόνῳ ἐρεῖται πᾶσα κρίσις ἄλλων Ἐκκλησιῶν καὶ παρ' αὐτοῦ λαμβάνει ἐκάστη ὑπόθεσις ἐκκλησιαστικὴ πέρας;

Ἀπόκρισις. Τὸ προνόμιον τοῦτο τοῦ πάπα ἦν πρὸ τοῦ διαρραγῆναι τῆς καθολικῆς Ἐκκλησίας ὑπὸ ἀλαζονείας καὶ ἐθελοκακίας· ἡδὴ δὲ ἐκείνου διαρραγέντος, αἱ ὑποθέσεις πᾶσαι τῶν Ἐκκλησιῶν εἰς τὸν τῆς Κωνσταντινουπόλεως θρόνον ἀναφέρονται καὶ παρ' αὐτοῦ τὰς ἀποφάσεις λαμβάνουσιν, ὡς τὰ ἴσα πρωτεῖα κατὰ τοὺς κανόνας ἔχοντος τῆς παλαιᾶς Ρώμης. . . ὅτι δὲ τὸ προνόμιον τοῦτο ἐπὶ τὸν Οἰκουμενικὸν Θρόνον μετήνκεται, μάθαις ἂν ἐκ πολλῶν, οὐχ ἥττον δὲ ἐκ τῶν σχολίων τοῦ μεγάλου Νομίμου λεγόντων. . . καὶ ἐκ τοῦ Βλασαμῶνος, «μη εἶναι τὰ περὶ τοῦ πάπα ὁρισθέντα εἰδικὰ τούτου καὶ μόνου προνόμια, ἀλλ' ἐξυπακούεσθαι καὶ εἰς τὸν Κωνσταντινουπόλεως· ἡδὴ δὲ ἀπορραγέντος τοῦ ἐπισκόπου Ρώμης ἀπὸ τῆς καθολικῆς Ἐκκλησίας, μόνον εἰς τὸν Οἰκουμενικὸν ἀναφέρεται Θρόνον. Εἰ δὲ τυχὸν συναινοῦσι καὶ οἱ λοιποὶ πατριάρχαι, εἰ τυχὸν εἴη μεῖζων ἢ ὑπόθεσις, ἀμετάβλητος ἔσται ἡ ἐξενεχθεῖσα ἀπόφασις».

Καὶ κατωτέρω

Ἐρώτ. Κεβ. κα' καὶ κβ'. Εἰ μητροπολίτης τις ἢ πατριάρχης ὑπεύθυνος ὢν δικάζοιτο ὑπὸ τῶν περὶ αὐτὸν ἐπισκόπων. . . , εἰ δὲ, ἀφηνιάζων, τὴν παρ' αὐτῶν ψήφον εἰς ἐκκλητον ἀνατρέχει, τί ἂν γένοιτο;

Ἀπόκρισις. Ἡ παρὰ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Θρόνου καὶ τῶν μετ' ἐκείνον πατριαρχῶν ψήφος ἐπενεχθεῖσα κατ' αὐτοῦ ἐγγράφως, καθ' ὅτι ἂν δόξη νόμιμον καὶ κατὰ κανόνας, ὡς ἀνωτέρω εἴρηται, ἐσχηκός παρὰ τῶν κανόνων τὸ τοιοῦτον προνόμιον, κρατεῖται κατ' αὐτοῦ, μηδεμιᾶς ἄλλης προσφάσεως ὑπολειπομένης ἐν τούτῳ. . .

Τὰ αὐτὰ ἐπαναλαμβάνουσιν ὀλίγα ἔτη μετὰ τὴν ἐκδοσιν τοῦ τόμου τούτου οἱ οἰκουμ. πατριάρχαι Μεθόδιος Γ', Ἰάκωβος Α', Κωνσταντίνος Β', καὶ Γαβριήλ Γ', καταδικάζοντες, ἐπὶ τῇ βάσει ἀγωγῆς τῶν πατριαρχῶν Ἱεροσολύμων, τὰς ἐπανειλημμένους ἀποπείρας τῶν ἀρχιεπισκόπων Σιναίου πρὸς ἀπαλλαγὴν ἀπὸ τῆς ἐπ' αὐτῶν κληρικῆς δικαιοδοσίας τῶν πρωθιεραρχῶν τῆς

Σιωνίτιδος Ἐκκλησίας· «αὐτοῦ χάριν—ἀποφαίνεται Ἰάκωβος ὁ Α' τῷ 1637—τῷ ἀρχαιοπαράδοτῳ κανόνι στοιχοῦντες τῆς Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας καὶ τάξεως, ὡς ἀπαράβατα βουλόμενοι διασωζέσθαι τὰ τῶν ἀπανταχοῦ ἀγίων Ἐκκλησιῶν προνόμια, κατὰ τοὺς ἀποστολικούς τύπους καὶ τοὺς συνοδικούς καὶ κληρικὸς τῶν θείων πατέρων ὅρους καὶ θεσμούς, καθ' ἣν ἔφθασεν ὁ καθ' ἡμᾶς οἰκουμενικὸς θρόνος κληρικὴν πλουτισθῆναι δύναμιν ὡς καὶ τὰς προβαλλομένους ἐπὶ διαίτησιν αὐτῷ ἀνακρίνειν ὑποθέσεις, τὰς τ' ἐπισυμβαινούσας ἀταξίας ταῖς ἐν ἑτέροις κλίμασι τοῦ Θεοῦ Ἐκκλησίαις καταστέλλειν, καὶ πὺ τὸ εὐθετον μεταρρυθμίζειν τὰ τοιαῦτα. . . Ὑπὸ τὸ αὐτὸ πνεῦμα ἐξεφρόζοντο, ἕνα σχεδὸν αἶδονα πρὸ αὐτῶν, Μιχαήριος ὁ Β' καὶ Νεόφυτος ὁ Β' (1600, 1601, 1602) διαρρυθμίζοντες τὰ ἐκκλησιαστικὰ πράγματα τῆς ἀποστολικῆς τῶν Κυπρίων Ἐκκλησίας, καθὼς καὶ πάντες οἱ λοιποὶ πατριάρχαι, ἀνευ οὐδεμιᾶς παρ' οὐδενὸς ἀντιρρήσεως ἢ ἀμφισβήτησεως τῶν τε λεγομένων καὶ τῶν πραττομένων αὐτῶν.

Ἡ πρωτεύουσα αὕτη θέσις τῶν πατριαρχῶν Κωνσταντινουπόλεως οὐδένα ἐνδοιασθὸν ἢ ἀνησυχίαν προύκλεσε πώποτε παρὰ τοῖς λοιποῖς πατριαρχαῖς, καθόσον εἴπερ τις καὶ ἄλλος ἐγίνωσκον καλλίστη ὅτι οὐδεὶς ἀπολύτως κίνδυνος ὑπῆρχε αὐτῶν τὸν κληρικὸν τύπον τοῦ κόσμου δόξωμεν εἰσάγειν τῇ τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίᾳ, ἥτις τὸ φῶς τῆς ἀπλότητος καὶ τῆς ταπεινοφροσύνης τὴν ἡμέραν τοῖς τὸν Θεὸν ἰδεῖν ἐπιθυμοῦσι προσφέρει· ἐγίνωσκον δηλαδὴ καὶ ἦσαν πεπεισμένοι, ὅτι οὐδέποτε ἐκ τῆς δικαιοῦς οὐδενὸς τῶν οἰκουμενικῶν πατριαρχῶν εἶχε διέλθει ἡ ἰδέα τῆς δημιουργίας μοναρχικῆς ἀπολυταρχίας ἐν τῇ ὀρθόδοξῃ Ἐκκλησίᾳ, ἐπὶ μειώσει ἢ καταργήσει τῶν κανονικῶν δικαίων καὶ προνομίων τῶν λοιπῶν πατριαρχικῶν Θρόνων· αἱ δὲ σχετικαὶ ἐπίσημοι δηλώσεις τῶν πατριαρχῶν Κωνσταντινουπόλεως οὐδεμίαν καταλείπουσιν ἀμφιβολίαν περὶ τῆς ἀγνότητος τῶν προθέσεων τῶν. «Τὸ ἀντιλαμβάνεσθαι μὲν καὶ ἐκ τῶν ἐνότων βοηθεῖν—δικηρύττει Νεόφυτος ὁ Ζ'—πρὸς τὰς χρεῖας καὶ τοῖς λοιποῖς ἀγνωστάτοις πατριαρχικοῖς ἀποστολικοῖς Θρόνοις, πάντι προσήκον ἐκ παλαιοῦ ἡγεῖται ὁ καθ' ἡμᾶς οὕτως ἀγιώτατος πατριαρχικὸς ἀποστολικὸς Οἰκουμενικὸς Θρόνος, ἀφαιρεσθαι γὰρ μὴν ἐκείνων τὰ δίκαια καὶ πλεονεκτεῖν ἀδικοῦντα, οὐχ ὅπως πράττειν, ἀλλ' οὐδὲ ἀκούειν ἀνέχεται. Ἐκεῖνο μὲν γὰρ δίκαιον καὶ ἄξιον ἐκφυγεῖν, τοῦτο δὲ τούνηκτιον ἀδικόν τε καὶ ἀπρεπές». Τοιούτων πνευματικῶν δηλώσεων εὐλαβείας πρὸς τὰ κληρικὰ

δικαιώματα τῶν αὐτοκεφάλων Ἐκκλησιῶν ἐσμὸν περι-
λαμβάνει ὁ μετὰ χειρὸς τόμος, ἐξ ὧν παραθέτομεν
μὲν ἔτι τὴν νεωτάτην ἀπάσων, τὴν κατὰ τὰ μέσα
δηλονότι τοῦ ΙΘ' αἰῶνος ὑπὸ Ἀνθίμου τοῦ ΣΤ' πρὸς
τὴν Σύνοδον τῆς τῶν Ἀντιοχείων Ἐκκλησίας ἀπευθυ-
θεῖσαν, ἀναφορικῶς πρὸς τὴν ἐκλογὴν πατριάρχου
Ἀντιοχείας· «... οὐχί, ἔπαχε, πρὸς κτήρησιν τῶν
κωνωνικῶν λόγων καὶ δικαιωμάτων ἅπερ κέκτηται ὁ
ἀγιώτατος αὐτὸς Θρόνος καὶ πρὸς τὰ ὅποια οὐδέποτε
ἀπέβλεψεν ἡ Μ. Ἐκκλησία νὰ μετέλθῃ ἐπέμβασιν τινα
καὶ ἐπίθεσιν, εἴτε ἐν χρεὶν αὐτοῦ, εἴτε ἄλλοτε, τού-
ναντίον δὲ μάλιστα ἀέποτε ὑποστήριξε τὰ προνόμια
αὐτοῦ, ἐπεχορήγησε θερμοῦργον προστασίαν εἰς τὰς
τοσούτας κατὰ κειροῦς δεινὰς περιστάσεις ἀφορώσας
τὴν συντήρησιν τῶν ὀρθοδόξων ἀπὸ πάσης τῶν ἐν-
τίμων προσβολῆς· καὶ ταύτας τὰς προστασίας καὶ ἐνα-
γωνίους ὑπερασπίσεις τῆς Ἐκκλησίας ὑπὲρ τοῦ Θρόνου
ἀπειρὰ διακηρύττουσι παραδείγματα, καθὼς καὶ αὐτὴ
ἡ ἐσχάτως ἀποκατάστασις τοῦ ἀγίου Ἀμίδης, ὑπὲρ
οὗ ἐδαπάνησε καὶ ἐξέκοιλουθεὶ δαπάναν ἀδράς ποσό-
τητας, καθὼς καὶ πρὸ αὐτῆς τὰ κατὰ τὴν μητρο-
πολιν Χαλεπίου συμβάντα, καὶ ἄλλα ἅπειροι περι-
στάσεις, κατὰ τὰς ὁποίας ἡ Μεγάλη Ἐκκλησία,
μακρὰν παντὸς ἰδιορρυθμίου σκοποῦ ἄλλα καὶ μὲ πραγ-
ματικὰς θυσίας, προϋνόησεν, ὡς ἐξ ἀνωτάτης πε-
ριωπῆς, καὶ πολυειδῶς ἡγωνίσθη ὑπὲρ τῶν πνευμα-
τικῶν συμφερόντων τοῦ Θρόνου καὶ τῶν ἀποτελούντων
αὐτὸν ὀρθοδόξων, ἀναλαμβάνουσιν εἰς ἐκαστὴν πολλὰ
αὐτοῦ βάρη».

Ὅτι δὲ αἱ μνημονεύμεναι αὗται θυσίαι καὶ
ἐναγωνίαι ὑπερασπίσεις καὶ ἐνέργειαι τῆς Μεγάλης
τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας ὑπὲρ τῆς προαγωγῆς τῶν
ἀγιωτάτων ἐκείνων Ἐκκλησιῶν, αἱ καθορίζουσιν τὸ
πνεῦμα, ὑφ' ὃ ἐγένετο ἀνέκχθην ἡ παρεμβασίς τοῦ
Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου ἐν τοῖς ἐκκλησιαστικοῖς
πράγμασιν αὐτῶν, εἰσὶν ἡ ἀπλή καὶ ἀπείριστος ἔκφρασις
τῆς ἀληθείας, τοῦτο μαρτυροῦσι, μονοῦ φωνῇ
ἀφιέντα, αὐτὰ τὰ δημοσιευόμενα ἔγγραφα. Ἐκχω-
ρήσεις συνεχεῖς πρὸς τοὺς Θρόνους ἐκείνους ἐκκλη-
σιῶν, μονῶν καὶ παντοίων προσδοκῶν κτημάτων·
προθυμον ἐπικύρωσιν τῶν παρ' ἰδιωτῶν, ἡγουμένων,
κοινοτήτων, μητροπόλεων κτλ. γινόμενων ἀφιερώ-
σεων· περιρροήσιν τούτων δι' ἀγρύπνου ἐποπτείας
καὶ αὐστηρὰν κατὰστολὴν πάσης παρ' οἰοῦδ' ἡτινος
τάσεως σφετερισμοῦ ἢ ἀποξενώσεως αὐτῶν· ἐγκυκλίους
παμπληθεῖς πρὸς ἐνορίας, συντεχνίας, μονὰς, μητρο-
πόλεις, ἐπαρχίας τοῦ Θρόνου, περὶ παροχῆς πάσης
φύσεως συνδρομῆς δι' ἐράων (ἔστιν ὅτε ὑποχρεω-

τικῶν), δι' ἐγκαταστάσεως διαρκῶν κουτείων ἐλεῶν,
δι' ἀφιερωμάτων κινητῶν καὶ ἀκινήτων, θερμαί-
συστάσεις τῶν πατριαρχῶν τῶν λοιπῶν Θρόνων ἢ τῶν
Ἐπιτρόπων αὐτῶν τῶν περιεχομένων τὰς ἐπαρχίας
πρὸς εἴσπραξιν συνδρομῶν μετ' ἀδείας τοῦ τελείν ἱερο-
πραξίας· ἀμέσους εἰσφορὰς ἐκ τοῦ πατριαρχικοῦ τα-
μείου, μέχρι καὶ ἐπιδόσεως, πενομένοις πατριαρχαῖς,
ἐπαρχίῳν ἔτι πρὸς κάρπωσιν· ἐκθυμον ὑποστήριξιν καὶ
διεκπερίωσιν, παρὰ τε ταῖς κυβερνητικαῖς Ἀρχαῖς
καὶ τοῖς ἰδιώταις ἀπάσων τῶν πνευματικῆς τε καὶ
ὕλικῆς φύσεως ὑποθέσεων τῶν Ἐκκλησιῶν ἐκείνων,
τῶν δικαιωμάτων καὶ τῶν προνομίων τῶν· προσπα-
θείας ἐνδελεχεῖς καὶ ἀόκνους τῶν οἰκουμενικῶν
πατριαρχῶν πρὸς ἐξομάλυνσιν τῶν τυχόν ἀνταρκειῶν
ἐμφυλίων ἐρίδων καὶ διχοστασιῶν, πρὸς διασκέδασιν
καὶ ματαίωσιν τῶν ἐπιβουλῶν καὶ ἀντενεργειῶν κατὰ
τοῦ ὀρθοδόξου δόγματος... ἰδοὺ ἐπὶ τίνος ἐδάφους
ἐξήσκουν οἱ πατριάρχαι Κωνσταντινουπόλεως τὸ
ἐαυτῶν δικαίωμα ἢ, προσφύεστερον εἰπεῖν, τὸ ἐαυτῶν
καθῆκον τοῦ μεριμνᾶν καὶ περὶ τῶν ἄλλων πατριαρ-
χικῶν Θρόνων. Ἄν δὲ ἡ μέριμνα αὕτη μικρὸν ἐπέ-
λειπεν ἢ ἐχχαρῶτο, ἂν ὁ Ἀλεξανδρινὸς Θρόνος
ἀφίετο ἄνευ ἀρωγῆς πρὸς ἀντιμετώπισιν τῶν ἐπὶ
μακρὰν σειρὰν ἐτῶν συστηματικῶς ἐπιδιωκομένων
ἀντικωνωνικῶν ὑπερβασίων τῶν Σινιτῶν, ἂν ἡ Ἐκκλη-
σία τῶν Ἀντιοχείων, ἔνθα ὁ ὑπὸ τῶν λατίνων διενερ-
γούμενος προσηλυτισμὸς, «ἀμελεῖα τῶν προπατριαρ-
χευσάντων ἀγίων πατριαρχῶν», κατὰ τὸν Ἀντιοχείας
Σίλβεστρον, ἀπὸ τῆς ΙΖ' ἐκατονταετηρίδος εἶχε
προσλάβει εὐρυτάτας διαστάσεις καὶ σχεδὸν οἱ περισ-
σότεροι τῶν ἐν τῷ... Θρόνῳ Ἀντιοχείας καὶ ταῖς
ὑποκαείμεναις αὐτῷ μητροπόλεσι καὶ ἐπαρχίαις εὐρι-
σκομένων χριστιανῶν... ἀφίσαντες τὰ εὐσεβῆ καὶ
πατριαρχικά... ἐξέκλιναν... οἰκεία ποιησά-
μενοι τὰ ἑτερόρρονα καὶ λατινικὰ νεωτερίσματα...
ἂν, λέγωμεν, ἡ Ἐκκλησία τῶν Ἀντιοχείων κατελιμπά-
νετο ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου εἰς τὰς ἰδίας
ἐαυτῆς δυνάμεις καὶ τὴν διοίκησιν τοῦ ἰδίου κλήρου,
καὶ δὴ ἐν ἐποχῇ, καθ' ἣν οὐδεὶς ὑπῆρχεν ὁ δυνάμενος
ἢ δεικνύμενος τείναι αὐτῇ ἀρωγὴν χεῖρα, ἂν οὐδεμία
ἐκ Κωνσταντινουπόλεως ὕλική καὶ ἡθικὴ ὑποστήριξις
παρεῖχετο τῇ Ἐκκλησίᾳ τῶν Ἀλεξανδρέων, ἂν ὁ χρυ-
σὸς ὁ εἰσρέων διηνεκὴς ἐκ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Θρόνου εἰς
τὰ ταμεία τοῦ παναγίου Τάφου ἤλαττοῦτο, ἢ καὶ
ἀπλῶς ἂν ἀπηγορεύετο τοῖς πρωθιεράρχαις τῆς ἀγίας
πόλεως Ἱερουσαλὴμ νὰ ἐδρεύωσι, μονίμως σχεδὸν ἐπὶ
αἰῶνας ὁλοκλήρους, ἐν Κωνσταντινουπόλει, ἐπὶ τῷ κυ-
ρίῳ σκοπῷ τῆς ἀποτελεσματικωτέρας διενεργήσεως

τῶν ὑπὲρ τοῦ παναγίου Τάφου συνεισφορῶν καὶ ἐν γένει χάριν τῆς λυσιτελεστέρας διεξαγωγῆς τῶν ὑλικῶν αὐτῶν ὑποθέσεων, καθὼς καὶ νὰ περιοδεύσιν αὐτοπροσώπως—τόσον οἱ τῶν Ἱεροσολύμων ὅσον καὶ οἱ τῆς Ἀλεξανδρείας καὶ Ἀντιοχείας—ἢ δι' ἀντιπροσώπων καθ' ἑκάστης τῆς διευθύνσεις τῆς περιφερείας τοῦ Οἰκουμενικοῦ Θρόνου, ἐλέους χάριν, πρὸς δὲ καὶ ἵνα ἐν ἐκάστη ἐπαρχίᾳ καὶ παροικίᾳ ἔχῃ ἄδειαν (ὁ Ἱεροσολύμων) κεκτηθῇ πατριαρχικὰ αὐτοῦ μοναστήρια ἐκκλησίας τε καὶ μετόχια... εἴτε ἐν τῇ βασιλευσύνῃ ταύτῃ τῶν πόλεων καὶ ἄλλοις τόποις καὶ πόλεσι καὶ πέραν τοῦ παραδουνάβου ἐν τοῖς ὁρίοις τῶν θεοστηρίκτων ἐκλαμπροτάτων αὐθεντιῶν καὶ ἡγεμονειῶν Οὐγγροβλαχίας, φαρμέν, καὶ Μολδοβλαχίας, ἐὰν οἱ πατριάρχαι Κωνσταντινουπόλεως δὲν ἐμερῶν συνεχῶς ὑπὲρ τῆς Ἐκκλησίας τῶν Κυπρίων καὶ ἰδίᾳ ἀπὸ τῆς καταλύσεως τῆς ἐνετοκρατίας καὶ καθ' ὅλον τὸν ΙΖ' καὶ ΙΗ' αἰῶνα, εἴναι πλέον ἢ πιθανὸν ὅτι ὁ μὲν πανάγιος Τάφος, ἢ γενικώτερον εἰπεῖν, πάντα τὰ ἐν Ἱεροσολύμοις προσκυνήματα πρὸ πολλοῦ θὰ ἦσαν ξένα καὶ ἀλλότρια τοῖς ὀρθοδόξοις, ὁ τῶν Ἀλεξανδρέων θρόνος ἀπ' αἰῶνων θὰ εἶχε μετατραπῇ εἰς ἀπλοῦν μετόχιον τῆς μονῆς Σινᾶ, ἐὰν δὲν εἶχεν ἐκλατινισθῇ ἡ Ἐκκλησία τῆς Κύπρου θὰ εἶχεν ὑποκύψει κατὰ πᾶσαν πιθανότητα εἰς τὸν μοιραῖον νόμον τῆς παρχμῆς, ἴσως δὲ καὶ ἀποσυνθέσεως, καὶ ἡ Ἐκκλησία τῶν Ἀντιοχείων, ἔνθα τὸ πρῶτον ἐκλήθησαν οἱ μαθηταὶ τοῦ Σωτῆρος χριστιανοί, μόνον ἐκ τῶν δέλτων τῆς Ἐκκλησίας. Ἱστορίας θὰ ἐγινώσκετο ὅτι ἦν ποτε κειρὸς καθ' ὃν ἀπετέλει ἕνα τῶν τεσσάρων πατριαρχικῶν θρόνων τῆς ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας.

Ἄλλ' οἱ πρωθιεράρχαι τῆς νέας Ρώμης μεριμνῶντες ὡς πρῶτοι ἐν ἴσοις, περὶ τῆς εὐσταθείας τῶν λοιπῶν πατριαρχικῶν Ἐκκλησιῶν, οὐδέποτε κατώκουν καὶ νὰ ἐπικλῶνται τὴν πρόφροναν σύμπραξιν καὶ συναντίληψιν τῶν ὁμοτίμων αὐτοῖς ἐν Χριστῷ ἀδελφῶν των, καθιστῶντες αὐτοὺς κοινωνοὺς ἐν τῇ διοικήσει τῶν τοῦ Οἰκουμενικοῦ Θρόνου πραγμάτων. Καὶ τῷ ὄντι, πλὴν τῶν γενικοῦ ἐνδιεφέροντος ὑποθέσεων καὶ ζητημάτων, ἐν οἷς ἡ συνάνεσις ἐκείνων ἦν ἀπαραίτητος, καὶ ἐν πᾶσι τοῖς ἀποκλειστικῶς εἰς τὸ κλῆμα τοῦ Οἰκουμενικοῦ Θρόνου ἀφορῶσι, φερ' εἰπεῖν, περὶ ἐκλογῆς καὶ ἀποχωρήσεως οἰκουμενικῶν πατριαρχῶν, περὶ παύσεως, καθιρέσεως, ἀθώσεως ἀρχιερέων, περὶ ἐκδόσεως σιγίλλιδων γραμμάτων ἐκκλησιῶν, μονῶν, σχολῶν καὶ ἄλλων εὐχγῶν καθιδρυμάτων, μέχρι καὶ αὐτῶν τῶν ἐνοριακῶν τῆς ἀρχιεπισκοπῆς Κωνσταντινουπόλεως πραγμάτων,—ἐν οἷς οὐδ' αὐτὴ ἡ συνοδική

καὶ σύμπραξις ἦν τι ἀπολύτως ἀπαιτούμενον—καθὼς καὶ ἐπὶ ὅλῳς ἰδιωτικοῦ χαρακτῆρος τοιούτων, οἱ πατριάρχαι Ἀλεξανδρείας, Ἀντιοχείας, Ἱεροσολύμων καὶ ὁ ἀρχιεπίσκοπος Κύπρου, ὅσαςκις παρήσαν ἐν Κωνσταντινουπόλει, πάντοτε ἐκαλοῦντο ἐν ταῖς συνοδικαῖς συνεδριάξεσι καὶ συμμετείχον τῶν συζητήσεων καὶ συναπεφάνοντο καὶ συνυπέγραψον, συνωδὰ τῇ κρατούσῃ ἀρχαίᾳ παραδύσει· οὐ μὴν δ' ἀλλὰ, οὐδεὶς ποτε οἰκουμενικὸς πατριάρχης, ἐξ ὑπερμέτρου καθ' ἡμᾶς φιλαδελφίας, ἀπηύθυνε τινὶ τούτων παρατήρησιν τινὰ καὶ ἐν αἷς περιπτώσεσιν οὗτοι, ἐπὶ προφανεῖ ὑπερβασίᾳ τῶν στοιχειωδεστέρων κανονικῶν διατάξεων, διεξῆγον ἀπ' εὐθείας συνεννοήσεις μετὰ μητροπολιτῶν καὶ ἐπαρχιῶν τοῦ θρόνου, ἐξέπεμπον γράμματα ἐγκύκλια εὐχετικά, προτρεπτικά, ἢ συστατικά, ἔστιν ὅτε δὲ προέβαινον μέχρι καὶ τῆς ἐκδόσεως σιγίλλιδων γραμμάτων καθοριζόντων τὰ τῆς διοικήσεως εὐχγῶν καθιδρυμάτων ἐντὸς τοῦ κύκλου τοῦ Οἰκουμενικοῦ Θρόνου κειμένων. Πληθὺς τοιούτων ἐγγράφων, ἐκδεδομένων τε καὶ ἀνεκδότων εἰσέτι ἐν τοῖς πατριαρχικοῖς ἀρχείοις ἀποκειμένων, πιστοποιοῦσι τὸ πρᾶγμα, διατρανοῦντα οὕτω καὶ προκηρύττοντα διαπρυσίως τὴν ἀλληλεγγύην τὴν βασιλεύουσαν μετὰ τῶν πρωθιεραρχῶν τῶν ἀποστολικῶν πατριαρχικῶν Ἐκκλησιῶν· ἡ δὲ ἀλληλεγγύη αὕτη, δι' ἧς «εἰς μίαν σύμπνοϊαν καὶ συμφύειν πνευματικὴν ἐνούμενοι, διὰ τῆς ἐν ἀγίῳ Πνεύματι ἀγάπης, ἀλλήλων ἀντελαμβάνοντο»—καὶ τὴν ὁποίαν οὐδεὶς ζιζανίων πονηρὸς σπορεύς σκοτίως ἐγκατασπείρων ἐν τῷ ἀγρῷ τοῦ Κυρίου τὰ σπέρματα ἀμοιβαίων ὑπονομιῶν δυσπιστιῶν, μικροφιλοτιμιῶν καὶ ἀντεγκλήσεων ἀπεπειράτο νὰ διςπᾶσῃ—τὰ μέγιστα συνεβάλλετο, κατὰ τὰς μακρὰς δυσχεμεῖρους ἐποχάς, εἰς τὴν αἰσίαν ἐκβασιν τοῦ ἀγῶνος τῆς ἀσινούς διςώσεως τῆς πατρῴας παρχμῆς τῶν ἀπαρχαράπτων θεσμιῶν καὶ δογμάτων καὶ προνομιῶν καὶ δικαίων.

ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΕΞ ΑΔΡΙΑΝΟΥΠΟΛΕΩΣ

ΕΞ ΑΔΡΙΑΝΟΥΠΟΛΕΩΣ ἐπιστέλλονται ἀπὸ 13 Σεπτεμβρίου περὶ τῆς πρὸ μηνὸς συμβάσεως πυρκαϊᾶς αἱ ἐξῆς εἰδήσεις, ἐκτιθεῖσαι μετὰ λεπτομερείας τὰς ὑλικὰς ζημίας, ἃς ἰδιωταὶ τε καὶ κοινὰ, ἱερὰ καὶ παιδευτικά, καθιδρύματα ὑπέστησαν. «Δὲν ἐξωγκώθησαν αἱ περὶ ζημιῶν τῶν ὀρθοδόξων εἰδήσεις, αἱ μεταδοθεῖσαι ἐκ τῆς πόλεως ἡμῶν εἰς ἐτέρας. Ἐξέτασις εὐσυνειδητος, ἐξέλεγκτις αὐστηρὰ γενομένη ὑπὸ τῆς ἐνταίθα,

ἐν Ἀδριανουπόλει, ἐπιτροπείας ὑπὲρ τῶν θυμάτων παρουσίασεν ἡμῖν τὰ ἐξῆς θλιβερά συμπεράσματα. Ὑγδοήκοντα καὶ δύο ὁμογενῶν οἰκογένειαι ἐστεροῦντο ἄρτου, τῇ συστάσει δὲ τῆς ἱερᾶς μητροπόλεως, εἰς τριακόσια δέκα πρόσωπα χορηγεῖται ἄρτος. Ἀλλ' ἐπειδὴ οἱ οὕτω συντηρούμενοι ἦσαν καὶ σχεδὸν ἡμίγυμνοι, καταστραφέντων τῶν ἐπίπλων καὶ τῶν ἐνδυμάτων αὐτῶν, διενεμήθησαν αὐτοῖς 33000 γροσίων κατὰ τὴν παρελθούσαν ἐβδομάδα, ληφθέντων ἔκ τε τῆς φιλανθρώπου προσφορᾶς τοῦ ἐριτίμου κ. Περικλέους Γ. Ζαρίφη καὶ τινων ἐτέρων. Οἱ μικρὸν οὕτω βοηθηθέντες διηρέθησαν εἰς δύο τάξεις, χορηγηθέντων ἀνὰ 150 καὶ ἀνὰ 80 γρ. κατ' ἄνδρα. Ἡ διανομὴ αὕτη ἐνεθάρρυνε καὶ τινας ἐτέρας οἰκογενείας, αἱ ὁποῖαι μέχρι τινὸς ἀπέφενγον νὰ προσέλθωσι ἵνα ζητήσωσι συνδρομὴν τινα εἴτε ἐκ συστολῆς, εἴτε διότι συγγενεῖς ἢ φίλοι παρείχον αὐταῖς ἄρτον, καὶ αὗται ἤρξαντο προσερχόμεναι, ἀναβιβάσασθαι τὸν ἀριθμὸν τῶν ἐλεουμένων οἰκογενειῶν εἰς ἑκατὸν. Καὶ ἐπειδὴ ἱκαναὶ οἰκογένειαι κατέφενγον εἰς τὰ περίξ χωρία, ἡ ὑπὲρ τῶν θυμάτων ἐπιτροπεία ὑπολογίζει ὅτι ὁ ἀριθμὸς τῶν παθουσῶν οἰκογενειῶν τῶν ἔχουσῶν ἀπόλυτον ἀνάγκην βοηθείας ἀνέρχεται εἰς ἑκατὸν καὶ τριάκοντα. Τούτων τὸ ἥμισυ καὶ πλέον εἶναι χῆραι γυναῖκες μετὰ τέκνων, αἵτινες ἀπέζων ἐκ τοῦ ἐνοικίου τῆς οἰκίας αὐτῶν ὀλοκλήρου ἢ μέρους αὐτῆς· αἱ δὲ λοιπαὶ εἶναι ἀποχειροβιώτων ὁμογενῶν, τῶν ὁποίων κατεστράφη καὶ τὸ ἐργαστήριον καὶ τὸ ἐν αὐτῷ κεφάλαιον. Οὕτω μένουσι σήμερον ἄργοι καὶ τοῦτ' αὐτὸ μὴ ἔχοντές που τὴν κεφαλὴν κλίνειν.

«Καὶ ὅταν λάβωμεν ὑπ' ὄψιν ὅτι ἐγγὺς ἡμῶν ὁ χειμὼν, καὶ ἀνάγκη νὰ διατραφῶσιν αὐταὶ ἐπὶ ἐξ ἑπτὰ μῆνας, ὅτι θὰ πληρώσωσιν ἐνοίκιον αἱ στερηθεῖσαι στέγης οἰκογένειαι, ὅτι θὰ πληρώσωσι τὴν καύσιμον ὕλην τὴν ἀπαιτουμένην πρὸς θέρμανσιν, καὶ θὰ ἀγοράσωσιν ἐνδύματα καὶ κλινοστρωμνὰς καὶ σκεπάσματα καὶ τὰ ἀπολύτως ἀναγκαῖα οἰκιακὰ σκεύη καὶ ἐπιπλα, ἔχουσαι καὶ τροφῆς ἀνάγκην, διότι τῶν πάντων ἐστερήθησαν, δεόν νὰ πιστεύσωμεν ὅτι ἀνάγκη πᾶσα νὰ χορηγηθῶσιν αὐταῖς, ἀναλόγως τῶν ἀποτελούντων αὐτὰς προσώπων, ἀνὰ 30—40 μέ. χρι καὶ 50 λιρῶν, ἥτοι πεντακισχίλια λίραι καὶ ἀκόμη περισσότερον ποσὸν ἴσως. Ἐλπίζομεν

ὅτι τὰ φιλάνθρωπα τῶν ὁμογενῶν αἰσθήματα θέλουσιν ἐπουλώσει τὰς τόσας πληγὰς τῶν πασχόντων, εἰς τοὺς ὁποίους δὲν εἶναι δίκαιον νὰ μὴ ἀρνηθῶμεν κατὰ τὸ ἔαρ καὶ τινα βοήθειαν εἰς οἰκοδομὴν μικρᾶς καλύβης, ἐν ᾗ νὰ κατασκηνώσωσιν».

«Ἀλλὰ πρὸς τὸ παρὸν δεόν νὰ ἐργασθῶσι πᾶσαι αἱ ὑπὲρ τῶν θυμάτων ἐν διαφόροις μέρεσιν ἐπιτροπεῖαι μετὰ πολλῆς ζέσεως. Ἡ θέσις τῶν παθόντων, ὁ ἀριθμὸς τῶν ὑλικῶς καταστραφειῶν οἰκογενειῶν, αἱ πρῶται αὐτῶν ἀνάγκαι ἐξετέθησαν ἄνω κατ' ἀκρίβειαν. Ἡ ἀνοικοδόμησις ἀκολούθως τῶν πυρποληθέντων ἱερῶν ναῶν καὶ τῶν ιηπιαγωγείων ἀπαιτῆσει πλείστα ὄσα. Ἀμέσως ὅμως ἀπαιτεῖται ἡ πρόχειρος ἐπὶ τινα καιρὸν ὑλικὴ τῶν παθουσῶν οἰκογενειῶν ὑποστήριξις, καὶ μετὰ τὴν ἐκτεθεῖσαν ἤδη ἀκριβῆ κατάστασιν αὐτῶν, ἀπεκδεχόμεθα καὶ τῶν ἐκασταχοῦ ἐπιτροπειῶν, τῶν προφρόνως ἐξ αὐτοβουλίας φιλανθρώπου συγκροτηθεῖσῶν, ταχυτέραν μὲν καὶ ἄμεσον ἐνέργειαν, γενναϊότατα δὲ καὶ τὰ ἐκ τῆς ἐνεργείας αὐτῶν ταύτης ἀποτελέσματα.

ΣΥΓΧΑΡΗΤΙΚΑ ΤΗΛΕΓΡΑΦΗΜΑΤΑ

πρὸς τὴν Α. Θ. Π. τὸν οἰκουμενικὸν πατριάρχην

Ἐν τῷ προηγουμένῳ φύλλῳ, τὸν λόγον ποιούμενοι περὶ τῆς ὀνομαστικῆς ἐορτῆς τῆς Α. Θ. Π. τοῦ οἰκουμενικοῦ πατριάρχου, ἐδημοσιεύσαμεν τινα τῶν συγχαρητικῶν τηλεγραφημάτων. Σημειοῦντες σήμερον ὅτι καὶ ἐκ τῶν εἰς ἐτέρας Ἑκκλησίας ὀρθοδόξους ὑπαγομένων τηλεγραφικῶς τῇ Α. Θ. Π. συνεχάρησαν τινὲς πανιερ. μητροπολῖται καὶ σὺν ἄλλοις, οἱ πανιερ. ἀρχιεπίσκοποι Ἰορδάνου, Νεαπόλεως καὶ Διοκαισαρείας, καὶ οἱ πανοσιολ. ἀγιοταφῖται πατέρες ἀρχιμ. Γερμανὸς Ἀποστολᾶτος καὶ Εὐθύμιος ὁ σκευοφύλαξ, ἐκδίδομεν καὶ ἕτερα συγχαρητικὰ τηλεγραφήματα βραδύτερον καταφθάσαντα, ταῦτα·

Ἱερουσαλὴμ, 9 Σεπτεμβρίου 11 πρωίας

Συγχαίροντες Ὑμ. Παναγιότῃ ἐπὶ ὀνομαστικῇ Αὐτῆς ἐορτῇ αἰτούμεθα Αὐτῇ παρὰ Κυρίου μακρότητα ἡμερῶν.

Πατριάρχης Δαμνιανὸς

Ἀθῆναι, 12 Σεπτεμβρίου, 9,30' ἑσπέρας

Συγχαίρων (ἐπὶ) ἐορτῇ Ὑμετ. Παναγιότητος εὐχομαι πᾶν ἀγαθὸν ἐπ' εὐκλείᾳ Ἑκκλησίας.

Ἀθηνῶν Θεόκλητος

Μόσχα, 8 Σεπτεμβρίου, 8,35' ἑσπέρας
Συγχαρητήριως προσφωνῶν Ζήθι, Παναγιώτατε, ἐπὶ μήκιστον, κλείζων ἰσοβίως Οἰκουμενικὸν Θρόνον.

Ἀρχιμ. Ἰάκωβος

Ἄθως, 8 Σεπτεμβρίου, 4 ἑσπέρας
Εὐσταθὲς χαριστήριον πέμπτην μέλλω.

Μυλοποτάμιον

Καρλόβαδι (Σάμου), 11 Σεπτεμβρίου, 9,50' πρωίας
Ὑποβάλλων θερμὰ συγχαρητήρια ἐπὶ ὀνοματικῇ ἑορτῇ Ὑμετ. Παναγιότητος ἑξαίτοῦμαι ἱερὰς Αὐτῆς εὐχάς.

Βιθυνὸς

(ἡγεμὼν τῆς Σάμου)

Πρίγκηπος, 9 Σεπτεμβρίου, 8,30' πρωίας
Συγχαίροντες Ὑμ. Παναγιότητι εὐχόμεθα ἔτη πάμπολλα καὶ εὐτυχῇ.

Ἀλέξ. καὶ Καθόανδρα Καραθεοδωρῆ

Ἰάδιον, 9 Σεπτεμβρίου, 11,20' πρωίας
(ἐλληνιστῆ)

Ἐπὶ ἐπετείῳ ἑορτῇ εὐχομαι εὐσεβέστεως ἔτη πολλὰ καὶ πανευδαίμονα ἐπὶ τοῦ ἐνδόξου Οἰκουμενικοῦ Θρόνου πρὸς κλέος αὐτοῦ, εἰρηνικὴν τε κυβέρνησιν τοῦ ὀρθοδόξου πληρώματος.

Δραγομίρος Δημητρώδκος

(καθηγητὴς καὶ γεωργιστῆς)

Πρίγκηπος, 9 Σεπτεμβρίου, 11 πρωίας

Ἀσπαζόμενοι δεξιάν Ὑμ. Παναγιότητος εὐχόμεθα ἔτη πάμπολλα ἐπ' ἀγαθῇ Ἐκκλησίᾳ.

Συμεὼν, Εὐλαμπία Σινιόδογλου

Μιτιλῆνη, 9 Σεπτεμβρίου, 2,15' ἑσπέρας

Ἐπὶ ὀνοματικῇ ἑορτῇ Ὑμετ. Παναγιότητος εὐχομαι ἵνα ἔτη πανόλβια ἰσοβίως κλείζῃ Οἰκουμενικὸν Θρόνον.

Κουροζῆς

Χάλκη, 9 Σεπτεμβρίου, 9 πρωίας

Ὑποβάλλω Ὑμ. Παναγιότητι θερμότερα συγχαρητήρια δεόμενος ὅπως ὁ Ὑψιστος διατηρῇ Αὐτὴν ἐπὶ μήκιστον πρὸς ἐθνικὴν εὐτυχίαν.

Κωνστ. Ἠλιάδκος

*

Πρὸς τοὺς μακαριωτάτους πατριάρχας, τοὺς σεβασμ. αὐτοκεφάλους ἀρχιεπισκόπους, τοὺς μητροπολίτας καὶ ἐπισκόπους τοῦ τε πατριαρχ. Οἰκουμενικοῦ Θρόνου καὶ τῶν λοιπῶν ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν, τοὺς ὑψηλοὺς βαθμύχους καὶ λειτουργοὺς τοῦ κράτους, τραπεζίτας καὶ τοὺς χρηματίσαντας ἄλλοτε μέλη τοῦ Δ. Ἐθν. Μ. Συμβουλίου, τοὺς ὑποβαλόντας τὰ συγχαρητήρια αὐτῶν καὶ τὴν ἐκδήλωσιν ὁσίας στοργῆς καὶ ἀφοσιώσεως ἡ Α. Θ. Π. ἀπάντησε διὰ τηλεγραφημάτων, δι' ἐπιστολῶν καὶ δι' ἐπισκεπτηρίων. Εὐχαριστεῖ δὲ διὰ τῆς «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀλη-

θείας» εὐχόμενος τὰς ἐξ οὐρανοῦ θείας εὐλογίας τοῖς δι' ἐπιστολῶν ἢ τηλεγραφημάτων ἐκφράσασιν τὸν τε σεβασμὸν καὶ τὴν εὐλάβειαν αὐτῶν, ἥτοι

πρὸς τοὺς ἡγουμένους μετοχίων ἢ μονῶν ἢ καὶ ἐν ταῖς ἐπαρχίαις ἱερατεύοντας:
ἀρχιμ. Σωφρόνιον Ἰδριτίην ἐν Μόσχᾳ, ἀρχιμ. Βασίλειον ἀγιοταφίτην ἐν Σμύρνῃ, ἀρχιμ. Θεόδ. Μαντζουρανὴν ἐν Θεσσαλονίκῃ, ἡγούμενον Πάτμου κ. Ἀγαθάγγελον, ἡγούμενον Ἀγ. Ἀναστασίας Θεσσαλονίκης, ἡγούμενον Δετσάνης ἐν Πρεσέρνῃ, ἑξαρχον Μετζόβου αἰδεσ. κ. Δημήτριον, Πορφύριον προηγούμενον Ἰδριτίην ἐν Διδυμοτείχῃ, ζωγράφους Ἰωασαφαίους μοναχοὺς, ἐν Καυσοκαλυβτίοις, Χριστόδουλον ἱερέα ἐν Ἰωαννίνοις καὶ Κωνστ. Παγώνην διάκονον καὶ καθηγητὴν ἐν Ἀλεξανδρείᾳ.

πρὸς τοὺς προΐσταμένους ἢ τὰ συμβούλια ἑλλήνων ὀρθοδόξων κοινοτήτων, ἑξωτερικοῦ: Ἀμβέρσης ἀρχιμ. Γεννάδιον, Βενετίας Ἰωάννην Βασιλικὸν ἱερομόναχον, Βρασσοῦ ἀρχ. Φώτιον, Καλαφατίου ἀρχιμ. Εὐγένιον, Νέας Ὑόρκης προΐσταμ. καὶ τὸν πρόεδρον τῆς κοινότητος.

πρὸς τὰς δημογεροντίας καὶ συμβούλια κοινοτικά ἐν τῷ κράτει: Ἀλὰ-Σελὶρ (Φιλαδελφείας), Κυδωνίων, Σύμης, Πρεσέρνης, Σκοπίων, καὶ ἐφόρους μητροπολιτικοῦ ναοῦ Σμύρνης.

πρὸς τοὺς ἀξιολύτους κυρίους: Π. Καραβίαν, ἐξ Ἰνδῶν τῶν Ἰνδιῶν, κυρίαν Βαίς βέη ἐν Γενεύῃ, Ἐμμαν. Καλομοίρη ἐν Βελιγραδίᾳ, Π. Κωνσταντινίδην ἐν Βουκουρεστίᾳ, Κ. καὶ Γ. Ψάχον, Χρηστοβασίλην καὶ Σπυρίδην ἐν Ἀθήναις, ἱατρὸν Δέτσον ἐν Ἀγίῳ Ὄρει, Φ. Δζαζόπουλον ἐν Ἀδριανουπόλει, Ἀναγνώστου ἐν Γκιμουλτζινᾳ, Κ. Ἀλεξιάδην ἐν Δαρδανελλίοις, Σάρρον ἐπιθεωρητὴν σχολείων, Στέφανον Νούκαν ἱεροδιάκονον, Ι. Ἰλλίδην, Ι. Ν. Ἰωαννίδην καὶ Χρ. Καλαϊτζῆν ἐν Θεσσαλονίκῃ, Γ. Καλούδην ἐν Ἰωαννίνοις, Κωνσταντινίδην ἐν Καβάλλᾳ, Κ. Γιαννούλην ἐν Κῷ, Κ. Βογιατζόγλου ἐφέντην καὶ Σούγιουλτζῆν ἐν Λήμνῳ, Λαμπίκην ἐφέντην ἐν Μέτραις, Κ. Κωνσταντινίδην ἐν Μουδανίοις, Θ. Τζούννην ἐκ Σηλυβρίας, Δ. Χαμουδόπουλον, Μιχαὴλ Ἡσαίου, Σμύρνης, Δραζόπουλον καὶ Κοπίδην ἐν Στρωμνίτῃ, Παῦλον ἐφέντην ἐν Φιλαδελφείᾳ καὶ Β. Ἀσμανίδην ἐν Χάλκῃ.

ΑΙ ΠΑΝΗΓΥΡΕΙΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Ἡ ΕΟΡΤΗ ΤΗΣ ΙΝΔΙΚΤΟΥ, καθ' ἣ λέγεται κοινῶς, ἀποτελεῖ τὸ ἀντικείμενον μικρᾶς σημειώσεως, ἥτις ἀφηγουμένη τὰ περὶ τῆς ἡμέρας ταύτης ἡμῖν γινωσκόμενα παρορμῇσει πάντως τοὺς πλείονα ἡμῶν ἀναγνόντας καὶ γινώσκοντας ἵνα συμπληρώσωσιν εἴ τι ἐλλειπῶς ἐνταῦθα λέγεται. Ἐκ τῆς ιδέας ταύτης καὶ τῆς ἐλπίδος ὠρμητο πάντοτε ὁ τὰ παρόντα γράφων καὶ ἐν προγενεστέραις αὐτοῦ διατριβαῖς ἐκδοθείσας ἐν τῇ «Ἑκκλησιαστικῇ Ἀληθείᾳ» πρὸ δέκα καὶ ἑξ ἢ μᾶλλον ἑπτακαίδεκα ἐτῶν.

Οὐδεὶς προσέθηκε τι εἰς τὰ τότε γραφέντα περὶ τινῶν ὕμνων καὶ ἐορτῶν· εἰς δὲ τὰς ᾧδε κάκεισε περὶ τῆς ἐορτῆς τῆς Ἰνδικτου, περὶ ἧς σήμερον ὁ λόγος ὁ βραχὺς, ἐκδοθείσας ὑπ' ἐμοῦ τε καὶ ἐτέρων εἰδήσεις οὐδεμίαν εἶδομεν προσθήκην ἢ λόγον περὶ αὐτῆς σπουδαιότερον, ὃν ἀπεξεδεχόμεν παρὰ λογίων, ὁμογενῶν ἢ ξένων, ὧσων ταῖς ἐρευναῖς ἔτυχεν ἵνα βοηθῶσιν ἐντύπων βιβλίων ἀθροίσματα καὶ συλλογαὶ χειρογράφων.

Ἡ ἱστορία πολλῶν ἐορτῶν καὶ πανηγύρεων τῆς ἡμετέρας Ἑκκλησίας εἰσέτι καὶ νῦν μάτην ἀναμένει τὸν φωτίστονα τὰς ἀφειγεστέρας αὐτῆς σελίδας. Καὶ περὶ μὲν τῶν ἄλλων δυνατὸν ἵνα εἴπῃ τις τὸ προσεγγίζον τῇ ἀληθείᾳ· ἀλλ' ἐν τῷ περὶ τῆς ἐορτῆς τῆς Ἰνδικτου λόγῳ μακρὰν ἐσόμεθα τῆς πραγματικότητος. Διότι ταύτην, ὡς ἄγεται παρ' ἡμῖν, ἀποτελοῦσι δύο μέρη· τὸ πρῶτον μέρος τῆς ἱερᾶς τελετῆς, ὃπερ συνιστᾷ τὴν ἐν τῷ ναῷ διεξαγομένην ἀκολουθίαν μετὰ καὶ τῆς ἐπὶ τῇ ἡμέρᾳ ταύτῃ λειτουργίας, καὶ τὸ μέρος τῆς τελετῆς τὸ ἀναγόμενον εἰς τὰ μετὰ τὴν λειτουργίαν ἐν τοῖς Πατριαρχείοις γινόμενα.

*

Ἡ ἐν τῷ ἱερῷ ναῷ ἀκολουθία καθορίζεται λίαν ἀκριβῶς ἐν τοῖς Μηναίοις, οὐδ' ἔχομεν τι ἵνα εἴπωμεν περὶ αὐτῆς, ὡς κεῖται ἐν τοῖς βιβλίοις. Ἀπὸ τῶν ἀρχαιοτέρων μέχρι τῶν νεωτέρων αὐτῶν ἐκδόσεων καὶ ἀπὸ τῶν παλαιότερων μέχρι νέων τινῶν χειρογράφων, ὅσα τοῦλάχιστον ἠρεῦνησα, οἱ ψάλλοντες τὴν ἀκολουθίαν ἱκετεύουσι τὸν δημιουργὸν τοῦ παντός ὅπως εὐφορίαν παρὰσχῇ τῇ γῇ κατὰ τὸν ἀρχόμενον ἐνιαυτὸν καὶ τοῦτον καταστήσῃ βασιλεῦσιν τε καὶ λαοῖς εὐτυχῇ καὶ γαλήνῳ, ὑλικῆς καὶ ἠθικῆς εὐδαιμονίας μετὰ τὸν, νίκας τοῖς βασιλεῦσιν χορηγῶν καὶ τὴν κα-

τάστασιν τῶν Ἑκκλησιῶν ἀεὶ τηρῶν ἀστασίαν. Ἐπειδὴ δὲ γνωστὴ ἐστὶν ἡ σύστασις τῶν Ἰνδικτιῶνων καὶ ὁ λόγος ὁ κοσμικώτερος, δι' ὃν εἰς τὸ πάλαι ρωμαϊκὸν πολίτευμα ὁ δεκαπενταετής εἰσῆχθη τῶν Ἰνδικτιῶνων κύκλος, εὐκόλως ἕκαστος ἐννοεῖ πόθεν ὠρμήθησαν καὶ πόθεν ἐνεπνεύσθησαν οἱ τὴν ἐν τοῖς Μηναίοις σήμερον φερομένην ἀκολουθίαν γράψαντες, κἂν ὑποθεθῶσιν ἀκμάσαντες μικρὸν πρὸ τῆς Ι' ἑκατονταετηρίδος, κἂν τε μετ' αὐτήν. Ἐπίσης ἐκ τοῦ Εὐαγγελίου τοῦ κατὰ τὴν λειτουργίαν τῆς ἡμέρας ταύτης ἀναγινωσκομένου (Λουκᾶ δ' 16 καὶ ἐξῆς) φαίνεται ὅτι ἐγένετο ἐπὶ κλήσις τῆς θεόθεν εὐλογίας ἐπὶ τὸν ἀρχόμενον ἐνιαυτόν. Ἀλλ' ἐὰν καλῶς ἐξετάσωμεν τί παρὰ τοῖς βυζαντινοῖς ἡμῶν πατράσιν ἐγένετο κατὰ τὴν ἐορτὴν τῆς 1 Σεπτεμβρίου, εὐρίσκομεν εὐχερῶς, ὅτι οὔτε τὸ αὐτὸ Εὐαγγέλιον ἐν πᾶσι τοῖς (ἐν Κωνσταντινουπόλει τοῦλάχιστον) ναοῖς ἀνεγινώσκετο, οὔτε μόνον εἰς δεήσεις ὑπὲρ εὐλογίας τοῦ ἐνιαυτοῦ ἀφιεροῦτο πᾶσα τῆς ἡμέρας ταύτης ἡ ἀκολουθία. Καὶ τοῦτο μὲν εὐαπόδεικτον ἐκ τῶν Μηναίων· τὸ δὲ Εὐαγγέλιον ἦν διάφορον, διότι ἐν τῷ ναῷ τῆς τοῦ Θεοῦ Σοφίας καὶ ἐν τῷ ναῷ τῆς Θεοτόκου τοῦ Φόρου κατὰ τὴν ἡμέραν ταύτην ἀνεγινώσκετο Εὐαγγέλιον ἐκ τοῦ κατὰ Λουκᾶν α' 39. Ἐὰν λάβωμεν ὑπ' ὄψιν ἀρχαῖόν τι Τυπικὸν τῆς Ἀγίας Σοφίας ἐκ τῶν ἐκδοδόμενων ἐν τῇ συλλογῇ τοῦ ἐν Κιέβῳ κ. Δημητρίεβσκυ, θέλωμεν ἰδεῖ ὅτι ἕτερον ἀνεγινώσκετο κατὰ τὴν Ι' ἑκατονταετηρίδα, ἐκ τοῦ κατὰ Λουκᾶν (στ' 17) καὶ τοῦτο· «Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ ἔστιν ὁ Ἰησοῦς ἐπὶ τόπου πεδινού».

Ἡ κατὰ τὴν ἡμέραν ταύτην ψαλλομένη ἀκολουθία ἀναφέρεται καὶ εἰς τὴν εἴσοδον τοῦ ἐνιαυτοῦ καὶ εἰς Συμεῶν τὸν Στυλίτην καὶ εἰς τὰς ἁγίας τεσσαράκοντα παρθένας καὶ ἀσκητρίδας. Ἀλλὰ κατὰ τὴν ἡμέραν ταύτην ἡ πάλαι Ἑκκλησία ἐποιεῖτο τὴν ἀνάμνησιν καὶ τοῦ μεγάλου ἐμπροσημοῦ, τοῦ συμβάντος ἐπὶ Λέοντος τοῦ Θρακῆς ἐν Κωνσταντινουπόλει, καὶ τῆς θαυμασίας διασώσεως τῆς ἁγίας Εἰκόνης τῆς Θεοτόκου τῆς ἐν τῇ μονῇ τῶν Μιασινῶν. Κατὰ τὴν ΙΑ' ἑκατονταετηρίδα τὴν ἐπὶ τῇ εἰκόνι ταύτῃ πανήγυριν ἦγεν ὁ περιώνυμος τῶν Χαλκοπρατειῶν ναὸς, ὅπου καὶ ἡ σύναξις· ἀλλ' ἐπίσης ἐτελεῖτο σύναξις, μεγάλη πανήγυρις μετ' ἀγρυπνίας, καὶ ἐν τῷ ναῷ τῆς Θεοτόκου τῶν Οὐρβικίου κατὰ τοὺς αὐτοὺς χρόνους· καὶ φαίνεται μοι περιέργον ὅτι

ὁ πατριάρχας ἐτέλει τὴν λειτουργίαν οὐχὶ ἐν τῷ τῶν Χαλκοπρατείων, ἀλλ' ἐν τῷ ναῷ τῶν Οὐρβικίου, διότι κατὰ τὴν 1 Σεπτεμβρίου ἦγετο δὴθεν ἡ μνήμη τῶν ἐγκαινίων αὐτοῦ.

Παρὰ τῷ κουροπαλάτῃ Κωδινῷ φέρεται (Βόννης σελ. 79) ἐν τῷ περὶ ὁφθικίων τοῦ παλατίου καὶ τῆς Μ. Ἐκκλησίας ὅτι «κατὰ τὴν πρώτῃν τοῦ Σεπτεμβρίου, τοῦ πατριάρχου μετὰ λιτανείας καὶ τῶν ἁγίων εἰκόνων εἰς τὸ πορφυροῦν κίονιον παραγενομένου, ἐφ' οὗ ὁ Σταυρὸς ἵσταται, ὁ πάλαι Φόρος ἐκαλεῖτο, ἀπέρχεται ὁ βασιλεὺς καὶ ἀκούει τὴν κατ' ἔθος ἐκεῖσε ἐκτελουμένην ἀκολουθίαν· μετὰ δὲ τὴν ἀπόλυσιν ἀπέρχεται αὐθις εἰς τὸ παλάτιον». Ἐπειδὴ ὅμως οὐδέποτε ἐγένετο πατριαρχικὴ λειτουργία καὶ αὐτοκρατορικὴ προέλευσις ἐπὶ μνήμῃ ἐγκαινίων ναοῦ, ἂν μὴ ἀπατῶμαι, ἡ λιτανεία μετὰ τῶν ἁγίων εἰκόνων ἐν τῷ Φόρῳ, διὰ γὰρ τὸ Τζεμπερλή-Τὰς, παρ' ᾧ νομίζομεν κείμενον καὶ τὸν ναὸν τῶν Οὐρβικίου, ἐγένετο πρὸς ἀνάμνησιν μὲν τοῦ μεγάλου ἐμπροσμοῦ, ἱερείαν δὲ τῷ Θεῷ τῶν οἰκτιρμῶν ἵνα σώσῃ τὴν πόλιν ἀπὸ καταστροφῆς παρομοίας. Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει, διὰ δὲ καὶ κατὰ τὴν λειτουργίαν ταύτην καὶ κατὰ τὴν ἐν λόγῳ λιτανείαν, ἐφηρμοζέτο ἡ τάξις ἡ γινομένη ἐν τῷ Φόρῳ, ἣν ἀναγινώσκουμεν ἐν τῇ ὑπὸ Ἀλεξάνδρου Καγκελαρίου γενομένῃ τῷ 1728 ἐν Βενετίᾳ λαμπρῇ ἐκδόσει τοῦ Μεγάλου Εὐχολογίου. Περιττὸν δ' εἰπεῖν ὅτι διάφορον εἶχον τυπικὸν αἱ τάξεις αἱ ἐν τῷ Τριβουναλίῳ γινόμεναι «ἐν ταῖς ἐξ ἔθους ἀπερχομέναις ἐκεῖσε λιταῖς», ὥς ἀναγινώσκουμεν ἐν ταῖς ἐκδόσεσι Καγκελαρίου (σελ. 86—87) καὶ Γκοῦρ (ἐκδ. τοῦ 1730 σελ. 641).

Καὶ μνησίαν μὲν ἀκολουθίων εἰς ἁγίους καὶ εἰς τὴν ἑναρξιν καὶ τὴν εὐλογίαν τοῦ ἐνιαυτοῦ εὐρίσκομεν πανταχοῦ· πιθανῶς δ' εὐρήσομεν ἐν μιᾷ τῶν ἡμερῶν καὶ ἰδίαν ἀκολουθίαν ἐπὶ τῇ τῶν Μιασπνῶν εἰκόνι καὶ λιτὴν ἐμπροσμῶν ἀποτρόπαιον, καθὼς ἔχομεν ἐπὶ σεισμοῖς καὶ φυσικαῖς ζημίαις καὶ ἀτυχήμασιν. Μνησίαν δὲ τυπικοῦ περὶ τοῦ ἑορτασμοῦ τοῦ δευτέρου μέρους τῆς ἑορτῆς τῆς Ἰνδίκτου οὐδαμοῦ ἀπλήντησα πρὸ τῆς 10' ἑκατονταετηρίδος ἐν ἐντύποις ἢ χειρογράφοις. Καὶ αὐτὰ δὲ τὰ περὶ πρώτης Σεπτεμβρίου λεγόμενα παρὰ τῶν πρὸ ἐνός καὶ ἡμίσεος αἰῶνος ἀκμασάντων λογίων δέονται πολλῆς διακριβώσεως, ἀποδεκτὰ γεννησόμενα μόνον ὑπὸ τὸν ὅρον ὅτι ἀναφέρονται οὐχὶ εἰς τὴν Ἐκκλησίαν Κων-

σταντινουπόλεως ἐν γένει, διὰ τὸ εὐρίσκειν καὶ τινὰς ἐξαιρέσεις· οὕτω Θεόφιλος ὁ Καμπανίας ἐν τῷ 66 κεφαλαίῳ τοῦ χρησιμωτάτου «Ταμείου ὀρθοδοξίας» γράφει·

«Ἡμεῖς δὲ ἐρευνήσαντες, εὐρομεν ἐν Θεσσαλονίκῃ σύγγραμμα ἐπιγραφόμενον Τυπικὸν τοῦ ἁγίου Συμεῶνος Θεσσαλονίκης, καὶ συμπεραίνομεν νὰ ᾖ τοῦτο τὸ πολιτικὸν λεγόμενον τυπικὸν, ὅτι ἐν πολλοῖς παραλλάττει ἀπὸ τὸ Ἱεροσολυμιτικὸν τυπικόν· ἐπειδὴ καὶ ἀπόστιχα ἐν πολλαῖς ἑορταῖς οὐκ ἔψαλλον, καὶ ἄλλα ἐν τῷ ὀρθῷ καταλιμπάνουσι· λέγει δ' ἐπὶ Σύνθεσις ἦν ἐν τῇ πρώτῃ Σεπτεμβρίου, ἀρχὴ τῆς Ἰνδίκτου, νὰ γίνεταί ἁγιασμὸς παρὰ τοῦ ἀρχιερέως, καὶ ἐν τῷ αὐτῷ ἁγιασμῷ ἔχει καὶ τὴν σύντομον ταύτην εὐχὴν·

Κύριε ὁ Θεὸς ἡμῶν, ὁ τὸ πικρὸν ὕδωρ ἐπὶ Μωϋσέως τῷ λαῷ σου εἰς γλυκύτητα μεταποιήσας, καὶ τὰ βλαβερά ὕδατα ἐπὶ Ἑλισσαίου ἔλατι θεραπεύσας, καὶ τὰ ἰορδάνεια ρεῖθρα ἁγιάσας τῇ ἀχράντῃ σου ἐπιφανείᾳ, αὐτὸς καὶ νῦν, Δέσποτα, ἁγιάσον τὸ ὕδωρ τοῦτο, τῇ ἐνεργείᾳ καὶ ἐπιροιτήσῃ τοῦ ἁγίου σου Πνεύματος, τοῦ γενέσθαι αὐτὸ πᾶσι τοῖς ἀρρομένοις καὶ μεταλαμβάνουσιν ἐξ αὐτοῦ εὐλογίας πηγὴν, ἱατρεῖον παθῶν, ἀρχισμὸν οἰκων, πάσης ἐπιβουλῆς ὁρατῆς τε καὶ ἀοράτου· ἀλεξίτηριον. Ἐλθέτω τὸ Πνεῦμά σου τὸ ἅγιον ἐφ' ἡμᾶς, καὶ κατὰ σκῆνωτον ἐν τῷ ὕδατι τούτῳ· καὶ τοὺς σπύλους τῶν προπερσομένων ἰσχύμενος, εἰσάγαγε πάντας ἡμᾶς εἰς τὴν οὐράνιον σου βασιλείαν. Σοὶ γὰρ εἰ ὁ ἁγιασμὸς ἡμῶν, καὶ σοὶ τὴν δόξαν ἀναπέμπομεν καὶ τὰ ἐξ ἡς».

Καὶ ἐν τούτοις γινώσκουμεν, ἐξ ᾧ γράφει Κωδινὸς ὁ κουροπαλάτης (σελ. 78), ὅτι «κατὰ τὰς τῶν μηνῶν ἐκάστων ἀρχὰς γίνεται ἁγιασμὸς ἐν τῷ παλατίῳ, ἄνευ μόνου τοῦ Σεπτεμβρίου καὶ τοῦ Ἰανουαρίου· κατὰ γὰρ τούτους τοῦ μὲν ἐν τῇ τεσσαρεσκαίδεκάτῃ, τοῦ δὲ ἐν τῇ ἑκτῇ γίνονται». Ὅσα δὲ λέγει κατωτέρω περὶ τοῦ ἁγιασμοῦ τοῦ γινομένου κατὰ τὰς ἡμέρας ταύτας καὶ τῶν μετὰ τὸν ἁγιασμὸν ἐθίμων πιθανὸν νὰ συντελέσωσι πρὸς εὐόδωσιν τῆς ἱστορίας τοῦ δευτέρου μέρους τῆς τελετῆς τῆς Ἰνδίκτου καθὼς ἐν τοῖς Πατριαρχείοις γίνεται σήμερον. Πρὸς συμπλήρωσιν τοῦ πρώτου μέρους τῆς παρουσίας σημειώσεως ἀρκεῖ νὰ εἰπω ὅτι ἐν ἀρχαιοτάτοις αἰῶσιν, ἐξ ἰσοῦ ἐτιμᾶτο καὶ ἐξυμνεῖτο ἡ μνήμη τῶν μαρτύρων καὶ τῶν ὁσίων τῶν κατὰ τὴν ἡμέραν ταύ-

την, ὡς καὶ ἡ εἴσοδος τοῦ ἐνιαυτοῦ. Εἰς δὲ τὰ παλαιότερα Μηνολόγια, οἷα θεωρῶ τὰ τοῦ Σεργίου μοναχοῦ καὶ τὸ ἕτερον, τὰ ἐκ τοῦ Ὁρολογίου τῆς τῶν Ἀκοιμήτων μονῆς ἐκγραφέντα καὶ διὰ τῆς «Ἐκκλησ. Ἀληθείας» ἐκδοθέντα, καθὼς καὶ εἰς τὸν γνωστὸν ἀπὸ πολλοῦ κανόνα Χριστοφόρου ἀνθυπάτου καὶ πατρικίου τοῦ Μιτυληναίου, μνεῖα μὲν ὁσίων καὶ μαρτύρων ἀκριβῆς καὶ πολλὰ γίνεται τῇ πρώτῃ Σεπτεμβρίου, μνεῖα δ' Ἰνδίκτου, δυστυχῶς, οὐχί.

(ἔπεται συνέχεια)

Μ. Ι. Γ.

Ἐντυπώσεις καθολικοῦ περὶ τῶν ἐν τῷ Παναγίῳ Τάφῳ.

Πολωνὸς ἱερεὺς, καθολικὸς τὸ δόγμα, ὁ καθηγητὴς τοῦ ἐν Κρακοβίᾳ πανεπιστημίου καὶ συντάκτης τῆς «Ἐκκλησιαστικῆς Ἐπιθεωρήσεως» διδάκτωρ Στανίσλαος Τερζεσιάν, ἐπανακάλυψεν προσφάτως ἐξ Ἱεροσολύμων ἐνεφανίσθη τῇ προπαραλθούσῃ τριτηνέωπιον τῆς Α. Θ. Π. τοῦ οἰκουμενικοῦ πατριάρχου καὶ ὑποβάλων τὰ σέβη αὐτοῦ ἐξέφραξεν αὐτῷ τὴν μεγάλην λύπην, ἣν ἠσθάνθη ἰδὼν καὶ μελετήσας ἐλ τοῦ συνεγγυς τὴν οἰκτρὰν ἡθικὴν κατὰστασιν, ἐν ᾗ δικτελοῦσι πάντες ἀνεξαίρετως οἱ κληρικοὶ οἱ περὶ τὸ κοβούκιον τοῦ Παναγίου Τάφου, οἵτινες ὠφείλον νὰ ὦσι τὸ παράδειγμα τῆς χριστιανικῆς ἀγάπης καὶ ἐπιεικειᾶς πρὸς τοὺς χριστιανοὺς τῶν διαφορῶν ἐθνοτήτων.

«Παρετήρησα, Παναγιώτατε, εἶπεν ὁ καθολικὸς ἱερεὺς, ὅτι μετὰ τὴν ἐλλήνων, ρώσων, φραγκισκάνων, ἀρμενίων κτλ. ἐπικρατεῖ μέγας φανατισμὸς καὶ ἀσπονδὸν ἀμοιβατικὸν μίσος· ὅτι πάντες ἐπιλανθάνομενοι τῆς ἱερᾶς αὐτῶν ἀποστολῆς ὑποθάλλουσι τὸν φανατισμὸν ὁ εἰς κατὰ τοῦ ἑτέρου, ἐξερεθίζοντες τὸ πρὸς ἀλλήλους μίσος, ἀφ' οὗ πηγάζουσιν ἐκάστοτε τόσαι σκανδαλώδεις σκηναὶ ἡκιστα ἀρμόζουσιν εἰς τὴν ἐπιβλαβήν πασιν χριστιανικὴν ἀγάπην καὶ προκαλοῦντες κατὰ καιροὺς πράγματα μεγάλως ζημιοῦντα τὴν ἐπιδιωκομένην τῶν χριστιανῶν ἑνωσιν. Καὶ εἶπον, Παναγιώτατε, καὶ ἔγραψα περὶ τῆς λυπηρᾶς ταύτης αὐτόθι καταστάσεως ἐν ἀνταποκρίσει μου πρὸς γερμανικὰς καὶ γαλλικὰς ἐφημερίδας, κατακρίνων καὶ μεμψόμενος τὴν ἀνάρμοστον ταύτην πολιτείαν τῶν τε τῶν δυτικῶν καὶ τῶν ὀρθοδόξων, ὡς καὶ τῶν λοιπῶν, ἐξαιρουμένης δὲ καὶ ἐν τῷ μέλλοντι ἐν πλήρει ἀληθείᾳ γράφων καὶ ἐκτιθεὶς τὰ γινόμενα μὴ ἀποβλέπων εἰς τὰς δογματικὰς διαφορὰς τῶν περὶ τὸν Πανάγιον Τάφον, ἀλλὰ στηλι-

τεύων τὴν ἀντιχριστιανικὴν ταύτην πολιτείαν τῶν περὶ αὐτὸν καὶ καυτηριάζων τὰ ὑφιστάμενα ταῦτα μετὰ τῶν λειτουργῶν τοῦ Ἱψίστου ἀνοίκειν πάθη.

Ἐν Ἱεροσολύμοις διατελὼν ἐπεφυλάχθην, εἶπεν, ἵνα ἐπισκεφθῶ τὸν μακκρῶτατον πατριάρχην Ἱεροσολύμων. Δι' Ἀθηνῶν μετὰβαίνων νῦν εἰς Ρώμην θέλω ὁμιλήσει περὶ τοῦ αὐτοῦ ἀντικειμένου καὶ πρὸς τοὺς αὐτόθι ἐκτιθεὶς λεπτομερῶς καὶ μετὰ πρρησίας τὰ πράγματα».

Ἡ Α. Θ. Π. μετὰ τὴν συνδιάλεξιν ταύτην, ἥτις διεξήχθη γερμανιστί, ἀφοῦ ἐπήνεσε τὸν ἱερὸν ζῆλον τοῦ χρηστοῦ λευίτου καὶ τὰς πρὸς κατὰπαυσιν τῶν παθῶν τῶν αὐτόθι κληρικῶν τῶν εἰς διάφορα δόγματα ἀνηκόντων ἀγαθὰς αὐτοῦ προθέσεις, ἐπεῖπεν ὅτι καὶ αἱ στηλὴ τοῦ ἡμετέρου δημοσιογραφικοῦ ὄργανου, τῆς «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας», εἰσὶν ἀνοικταὶ εἰς τὰς περὶ τοῦ σπουδαίου τούτου ἀντικειμένου διατριβὰς αὐτοῦ ἐν μεταφράσει ἐν αὐτῇ δημοσιευθησόμενας.

ΓΡΑΜΜΑΤΑ ΕΚ ΜΑΚΕΔΟΝΙΑΣ

ΕΠΙΣΤΕΛΛΟΥΣΙΝ ΕΚ ΣΕΡΡΩΝ ἀπὸ 24 αὐγούστου.

Καὶ ἐκ τῆς ἡμετέρας ἐπαρχίας πρέπει ν' ἀποσταλῶσι πρὸς τὴν «Ἐκκλησ. Ἀλήθειαν» ἵνα καταστῶσι γνωστὰ τῷ πεπολιτισμένῳ κόσμῳ τὰ ἀπό τινος παρ' ἡμῶν τελούμενα ὑπὸ τῶν ὀργάνων τοῦ κακούργου σχισματικοῦ βουλγαρικοῦ κομιτάτου. Πρὸ 25 καὶ πλέον ἡμερῶν ληστρικὴ τις συμμορία λυμαينوμένη ἀπὸ ἐτῶν τὰ μέρη ταῦτα συλλαβοῦσα ἔξωθεν τοῦ βουλγαροφώνου χωρίου Ρακοβίτσα, κειμένου μίαν ὥραν μακρὰν τῆς πόλεως Σερρῶν, τοὺς ἐκ τῶν προκρίτων τοῦ χωρίου τούτου ἀδελφοὺς Ἀβρίμιον καὶ Θεόδωρον οἰκτρῶς ἐφόνευσεν αὐτούς. Πρὸ δέκα τεσσάρων ἡμερῶν ἡ αὐτὴ συμμορία διεμέλισεν ἀγρίως τὰ σώματα τῶν ἐν τῇ ὑπηρεσίᾳ τῆς ἐπαύλεως Μελικίτις τοῦ ἐξοχ. Μιχαὴλ βέη τέως διατελούντων Ἰωάννου ἐπιστάτου καὶ Τέγου φύλακος αὐτῆς. Ἀμφότερα τὰ στυγερά ταῦτα κακουργήματα συνεκίνησαν τὴν πόλιν ἡμῶν, ἥτις ἐκλείσεν ἐπὶ μίαν ἡμέραν τὴν ἀγορὰν καὶ ἐκήδευσεν πανδημεὶ τοὺς ἀτυχεῖς, ἐποίησατο δὲ τὰς δεούσας παραστάσεις παρὰ τοῖς ἐνταῦθα γάλλοις ἀξιωματικοῖς, τοῖς διοργανωταῖς τῆς χωροφυλακῆς καὶ συγχρόνως ἀιτηνέχθη εἰς τὰς σεβαστὰς κυβερνητικὰς ἀρχάς, τηλεγραφήσασα τὰ δέοντα

εἰς τε τὸν γενικὸν ἐπιθεωρητὴν Χιλμὴ πασάν καὶ τὸν ἐξοχ. βαλὴν Θεσσαλονίκης.

Οἱ φόνοι οὗτοι ἀνθρώπων οἰκογενειάρχων, ἀγαθῶν, ὀρθοδόξων, ὁ πρὸ μηνὸς σχεδὸν ἐν Εγρί-δερε φόνος τοῦ ἀτυχοῦς Βασιλείου Κομβότη, ἡ δολοφονία τριάκοντα καὶ ἑξ ὀρθοδόξων ἀπὸ τῆς πρώτης ἰουλίου μέχρι σήμερον ἐν μόνῳ τῷ διαμερίσμιτι Σερρών ἐπήγαγε πολλὴν θλίψιν καὶ φόβον εἰς τοὺς ὀρθοδόξους. Οἱ τὰ πρῶτα παρ' ἡμῶν φέροντες, οἱ τὰς κοινοτικὰς ἀρχὰς ἀποτελοῦντες προέβησαν εἰς ἐπιτέλεισιν τῶν δεόντων Ἀλλ' ἡ τιμωρία τῶν κακούργων καὶ ἡ ἀσφάλεια τῆς ζωῆς τῶν πιστῶν ὑπηκόων τοῦ κραταιοτάτου ἡμῶν ἀνακτος ἐξαρτᾶται μόνον ἀπὸ τῆς αὐτοκρατορικῆς κυβερνήσεως».

ΕΚ ΠΕΛΑΓΟΝΙΑΣ ΓΡΑΦΟΥΣΙΝ ἀπὸ 18 αὐγούστου ἀναγγέλλοντες συνέχειαν βουλγαρικῶν κακουργημάτων ἀπὸ τῆς 7 αὐγούστου, διότι τὰ μέχρι τῆς ἡμέρας ταύτης ἀνηγγέλθησαν ἤδη. «Ἡ 7 αὐγούστου ἐσημείωσε τρίτην ἐπιδρομὴν τῶν μαιφόνων σχισματικῶν κατὰ τοῦ χωρίου Σούδοι, δύο ὥρας ἀνατολικῶς τοῦ Μοναστηρίου ἀπέχοντος. Θύματα τῆς θηριωδίας ἐγένοντο, μόνις παρέχοντες, ὀλίγας ἐλπίδας σωτηρίας, ὁ μικτάρης τοῦ χωρίου Στοιγιάννης, τεσσαρακοντούτης, καὶ ὁ ὑπολειπόμενος υἱὸς τοῦ ἱερέως Κωνσταντίνου Ἠλίας, ἐτῶν 35, ἀμφότεροι χρηστοὶ οἰκογενειάρχαι. Αὐθήμερον εἰς τὸ χωρίδιον Βράντινδοι, ἡμίσειαν ὥραν πρὸς νότον τοῦ Μοναστηρίου κείμενον, ἄλλοι βούλγαροι κομιτατζήδες ἐπιτρέχοντες αὐτὸ ἐπυροβόλησαν ἐν μέσῃ νυκτὶ κατὰ τῶν ἐν τῷ ἀγρῷ κοιμωμένων, Ἀγγέλου Σφέτκου καὶ τῆς συζύγου αὐτοῦ Ἀγγελίνας, οἵτινες παρέχουσιν ἐλπίδα ζωῆς. Τῇ δὲ 9 αὐγούστου πρὸς τὸ ἑσπέραν οἱ βούλγαροι κομιτατζήδες ἐπέπεσον κατὰ τοῦ χωρίου Μέσου Τγρι καὶ δι' ἑξ σφαιρῶν ἐπληξαν μέχρι θανάτου τὸν ἐκ τῶν πρώτων τοῦ χωρίου καὶ ἀγροφύλακα αὐτοῦ Σταῦρον Δημητρίου, πεντηκοντούτη, ἄνδρα ρωμαλέον τὴν τε ψυχὴν καὶ τὸ σῶμα καὶ τὴν πρὸς τὴν ὀρθοδοξίαν ἀφοσίωσιν. Ὁ ἀτυχὴς μετενεχθεὶς τὴν ἐπαύριον εἰς τὸ νοσοκομεῖον τῆς ὀρθοδόξου κοινότητος τοῦ Μοναστηρίου ἐξέπνευσε πρὸς ἑσπέραν, κηδευθεὶς τῇ ἐπιούσῃ δημοτελῶς ὑπὸ τῶν πανιερ. μητροπολιτῶν Πε-

λαγονίας κ. Ἰωακείμ καὶ Μογλειῶν κ. Ἀντίμου καὶ τοῦ κλήρου καὶ πλήθους ὀρθοδόξων.

Οἱ μετὰ τὰ κακουργήματα ταῦτα στερρῶς ἐμμένοντες εἰς τὴν ὀρθοδοξίαν ἐλπίζουσι μετὰ Θεοῦ εἰς τὴν προστασίαν τῆς σεβαστῆς κυβερνήσεως καὶ ἀπ' αὐτῆς ἀναμένουσι βελτίωσιν καταστάσεως καὶ ἐκτίμησιν τῆς θεαρέστου καὶ νομοταγοῦς αὐτῶν εἰς τὰ καθεστῶτα ἀφοσιώσεως».

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

Δικαιώματα μητροπολιτῶν καὶ ἐπισκόπων.—Ἐπὶ τῆς ἐρμηνείας τοῦ ἀρθροῦ 8 τοῦ περὶ ἀρχιερατικῶν ἐπιχορηγήσεων μέρους τῶν Ἐθν. Κανονισμῶν ἐδηλώθη συνοδικῶς τοῖς αἰτήσασιν ὅτι πάντα τὰ ἀναγραφόμενα δικαιώματα, ἐξαιρουμένου τοῦ δικαιώματος τῶν ἀδειῶν γάμου ἀνήκοντος ἀποκλειστικῶς τῷ ἀρχιερεῖ, ἀνήκουσιν εἰς τὴν ἐπαρχίαν, ἔχουσιν ἴσως καὶ τὴν ὑποχρέωσιν τῆς συντηρήσεως καὶ γραφείου καὶ δικαστικοῦ κλητῆρος· ἂν δὲ μὴ συντηρῇ τοιοῦτο γραφεῖον καὶ κλητῆρα δικαστικόν ἢ ἐπαρχία, ἀνήκουσιν εἰς τὸν ἀρχιερεῖα καὶ τὰ δικαιώματα ταῦτα, ὑποχρεούμενον ἵνα συντηρῇ ἐκ τούτων γραφεῖον τοιοῦτο.

Ἐθνικὸν Ὀρφανοτροφεῖον.—Ἐκ τῆς ἐκδοθείσης τύποις πρὸ μικροῦ Λογοδοσίας τῶν ἀπὸ 1 ἰουνίου 1904—31 μαΐου 1905 πεπραγμένων τῆς ἐφορίας τοῦ Ἐθνικοῦ ἐν Πριγκίπων Ὀρφανοτροφείου καταδεικνύεται καλῶς ἔχουσα ἡ κατάστασις τοῦ φιλανθρωπικοῦ τούτου καθιδρύματος. Προσελήφθησαν ὀρφανὰ 30 κατὰ τὸ διαρρεῦσαν ἔτος, ἀπελύθησαν 24, ἔμμενον δ' ἐν τῷ Ὀρφανοτροφείῳ τῇ 31 μαΐου τοῦ ἔτους τούτου 155. Εἰς τὰ τέσσαρα ἐργαστήρια τοῦ καταστήματος εἰργάζοντο 42 ὀρφανὰ, ὧν ἐν τῷ ὑποδηματοποιεῖῳ 19, ἐν τῷ τῆς ραπτικῆς 15, ἐν τῷ σιδηρουργεῖῳ 6 καὶ ἐν τῷ ξυλουργεῖῳ 2. Ἡ ἐν τῷ Ὀρφανοτροφείῳ ἀστικὴ σχολὴ (εἰς πέντε τάξεις) συμπληρωθῆσεται ἐφέτω διὰ μιᾶς ἐτι τάξεως, τριῶν ὑπαρχόντων διδασκάλων, ἐκτὸς τοῦ τὰ ἱερὰ διδάσκοντος πανοσ. ἀρχιμ. κ. Γερασίμου Θεολογίδου. —Ἡ περιουσία τοῦ καθιδρύματος ἀνήρχετο τῇ 31 μαΐου 1905 εἰς λίρας τουρκικὰς 14,904,98 γρ. Συναυλία δοθεῖσα πέρυσιν ὑπὲρ τοῦ Ὀρφανοτροφείου ἀπένεγκε λίρας 279 καὶ 58 γρόσια. Τῆς

ὑγιεινῆς τῶν ὀρφανῶν καταστάσεως ἡ ἐφορία μεριμνῶσα καὶ ἐπιδιώκουσα τὴν πρόληψιν πάσης οἰαςδήποτε νόσου ἀνέθηκε τὴν ἐπιστημονικὴν τῆς ὑποθέσεως ἐξέτασιν εἰς τοὺς ἰατροὺς κκ. Φ. Φωτιάδην, Ι. Α. Σιώτην καὶ Β. Σαβαΐδην, ἐξετάσαντας ἀπὸ κοινοῦ πάντας τοὺς ὀρφανοὺς καὶ προφορικῶς ὑποβαλόντας τὴν ἔκθεσιν αὐτῶν τακτικὸς ἰατρός τοῦ Ὁρφανοτροφείου διατελεῖ ὁ διδάκτωρ κ. Κ. Δαναῆς.

Ἐπίσκεψις βασιλικοῦ προΐκνηπος.— Τῇ τρίτῃ, κατὰ τὸν ἑσπερινὸν τῆς Ὑψώσεως τοῦ τιμίου Σταυροῦ, καθὼς καὶ τῇ ἐπιούσῃ κατὰ τὴν θείαν λειτουργίαν, προσῆλθεν ἐν τῷ πατριαρχικῷ ναῷ, ἄνευ προηγουμένης ἀναγγελίας, ἡ Α. Β. Ὑψ. ὁ προΐκνη Μαξιμιλιανός, ἀδελφὸς τοῦ μεγαλειοτάτου βασιλέως τῆς Σαξωνίας, ἱεροκέρυξ καὶ καθηγητὴς τῆς θεολογίας ἐν Φρειδούργῳ Ἡ Α. Β. Ὑψ. ἠκροάσατο μετὰ πολλῆς εὐλαβείας τῶν ἀκολουθιῶν καὶ μετὰ τὴν λειτουργίαν τῆς τετάρτης, ἀνελθὼν εἰς τὴν Μ. πρωτοσυγκελλίαν, ἐδήλωσε τὴν ἐπίσημον ιδιότητα αὐτοῦ. Ἡ Α. Θ. Π. ἐπειγομένη ν' ἀναχωρήσῃ εἰς Νεοχώριον παρὰ τῷ κ. Εὐγενίδῃ δι' ὃν λόγον ἀναφέρομεν κατωτέρω, ἀνήγγειλε τὴν ἐπείγουσαν ταύτην ἀπέλευσιν τῇ Α. Β. Ὑψ. ἀπέστειλε δὲ τὸν ἱερολογ. δευτερεύοντα μετὰ τοῦ Μ. πρωτεκδίκου κ. Νικολοπούλου ὅπως προσαγορεύσωσι τὸν ἐπιφανῆ ἐπισκεπτην, ὅστις ἀναχωρεῖ ἀμέσως ἐκ τῆς ἡμετέρας πόλεως ἐπανερχόμενος εἰς Φρειδοῦργον.

Ἐπιδόματα συνοδικῶν.— Ὑπὸ τοῦ Δ. Ἐθν. Μ. Συμβουλίου ἐπεψηφίσθη μνησίων ἐπίδομα τῷ ἐκ τῶν σεβ. συνοδικῶν μητροπολίτῃ Σισανίου καὶ Σιατίστης κ. Σφραβεῖμ, δικαιουμένῳ νὰ λαμβάνῃ τοιοῦτο, κατὰ τοὺς Ἐθνικοὺς Κανονισμούς.

Ἱερὰ μητρόπολις Νικαίας.— Σαφηνείας χάριν σημειοῦμεν ὅτι μία τῶν ἱερῶν μητροπόλεων τῶν ἀπ' ἀρχῆς τὸ μέτρον τῶν ἐτησίων δόσεων τῶν ἱερῶν ἐκκλησιῶν εἰς τὸ Ἐθνικὸν ταμεῖον ἐφαρμοσασῶν καὶ ἔκτοτε ἀνελλιπέστατα τὰς δόσεις καταβαλλουσῶν τυγχάνει καὶ ἡ Ἱ. μητρόπολις Νικαίας, ἥτινι χάρις ὁμολογεῖται.

Μονὴ Περιστερώτα.— Ἀνηγγέλην τῇ Ἐκκλησίᾳ ὅτι ἀπεβίωσεν ἐν τῇ μονῇ ὁ ἀπὸ ἐπταετίας πάσχων ἡγούμενος αὐτῆς Ἱερεμίας.

Ὁφθίκια πατριαρχικῆς αὐλῆς.— Ἐνεκεν ἀνευλαβοῦς ἐπιστολῆς, ἀπευθυνθείσης πρὸς τὸν σεβασμ. μητροπολίτην Σισανίου ὡς πρόεδρον τοῦ

Ἐκκλησι. Μουσικοῦ Συλλόγου καὶ ἐν ἀντιγράφῳ πρὸς τὴν Α. Θ. Π. ὑπ' ἀνθρώπον κεκτημένου μὲν ἄλλοτε τὸ ἐκκλησιαστικὸν ὀφθίκιον τοῦ πρωτεκδίκου, ἐξακολουθοῦντος δὲ νὰ ὑπογράφηται ὡς τοιοῦτος, μετὰ τὴν ἐπίσημον δήλωσιν ὅτι Α. Θ. Π. ἀθήρεσεν ἀπ' αὐτοῦ τοῦτο, πατριαρχικῶς δικαίῳ, ἡ ἱερὰ Σύνοδος κατὰ τὴν συνεδρίαν τῆς τρίτης, ἀνάξιον κρίνασα νὰ γίνηται λόγος περὶ τοῦ ἀνευλαβοῦς ἐπιστολογράφου, ἀπεφάνητο παμψηφεί ὅτι δικαίωμα τοῦ οἰκουμενικοῦ πατριάρχου ἀπ' αἰῶνων κεκυρωμένον ἐστὶ τὸ χορηγεῖν ἐκκλησιαστικὰ ὀφθίκια καὶ τὸ καθαιρεῖν, εἴγε τοῦτο ἀναποδράστως ἐπιβάλλεται ἔνεκα τῆς ἱερότητος τῶν ὀφθικίων τῆς Πατριαρχικῆς αὐλῆς, τοὺς ἀναξίους ἀπὸ τούτων ἄνευ ἰδίας συνοδικῆς ἐπὶ τούτῳ πράξεως.

Μονὴ Μολυβδοσκεπάστου.— Ἠγούμενος τῆς ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ Βελλᾶς καὶ Κονίτης ἱερᾶς σταυροπηγιακῆς μονῆς τῆς Θεοτόκου Μολυβδοσκεπάστου διωρίσθη συνοδικῶς ὁ πανοσιώτατος ἀρχιμ. κ. Βενέδικτος Βοΐλας.

Γάμος.— Τῇ κυριακῇ, ἐν τῷ ἐν Θεραπείᾳ ἱερῷ ναῷ τῆς ἀγ. Παρασκευῆς, νύλογήθη, ἐν μέσῳ τῆς ἐκλεκτοτέρας παρ' ἡμῖν κοινωνικῆς τάξεως, ὁ γάμος τοῦ κ. Στ. Εὐστ. Εὐγενίδου μετὰ τῆς δεσποσύνης Ἑλένης Λεωνίδου Ζαρίφη. Τὸν ἀρραβῶνα νύλόγησεν ὁ σεβασμ. μητροπολίτης Δέρκων κ. Καλλίνικος, τὸ δὲ μυστήριον τοῦ γάμου ἡ Α. Θ. Π. ὁ οἰκουμενικὸς πατριάρχης, ὃς ἀπέτεινεν ἐν τέλει προσφορωτάτην προσλαλίαν τοῖς εἰς κοινωνίαν γάμου συνερχομένοις. Τῆς ἀγαλλιᾶσεως τῶν δύο πρωτίστων καὶ διαπρεπῶν παρ' ἡμῖν οἰκογενειῶν, τῶν ἐν εὐποιίαις διακρινομένων, μετέσχον οὐ μόνον οἱ φίλοι καὶ γνώριμοι, ἀλλὰ καὶ οἱ ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ ταύτῃ καὶ πάλιν πείραν λαβόντες τῆς φιλανθρωπίας καὶ τῆς εὐγενείας τῶν συγγενευσασῶν οἰκογενειῶν ἄποροι καὶ πτωχοὶ τοῦ προαστείου.

Πατριαρχικαὶ προσρήσεις.— Σήμερον, σαββάτῳ, ἀγομένης τῆς παρ' ἰσραηλίταις ἐορτῆς τῆς πρώτης τοῦ ἔτους, ἐντολῇ πατριαρχικῇ, μεταβάντες παρὰ τῷ σοφολ. ἀρχιεραδίνῳ ἐν Ὁρτάκι τοῖς ὁ πανοσιολογ. Μ. πρωτοσύγκελλος μετὰ τοῦ ἀρχοντος καπικεχαγιά τῶν Πατριαρχείων ἡρμηνευσαν αὐτῷ τὰς προσρήσεις τῆς Α. Θ. Π. τοῦ οἰκουμενικοῦ πατριάρχου. Ἐπὶ τούτῳ ἐπεσκέψαντο καὶ τὸν ἀξιότιμον κ. Φερνανδέζ.

Ὄνομαστικαὶ ἐορταί.— Τῇ τρίτῃ, μνήμη

Κορνελίου μάρτυρος τοῦ ἑκατοντάρχου, ἡ Α. Θ. Π. νύξαντο τὰ δέοντα διὰ τοῦ πανοσιολ. Μ. πρωτοσυγκέλλου τῷ ἐκ τῶν συμβούλων κ. Κορνελίῳ Α. Σπαθάρη. — Τῇ τετάρτῃ συνεχάρη τηλεγραφικῶς τῷ ἐορτάζοντι ἄρχοντι Μ. λογοθέτῃ ἐξ. Σταυράκη βέη Ἀριστάρχῃ, ᾧ συνεχάρησαν οἱ τε σεβασμ. ἀρχιερεῖς καὶ οἱ τὰ κοινὰ πράττοντες παρ' ἡμῖν. Ἡ Α. Θ. Π. νύξατο τὰ δέοντα τηλεγραφικῶς τοῖς ἐπίσης ἄγουσι τὴν ὀνομαστικὴν αὐτῶν ἐορτὴν κκ. Σταυράκη ἐφέντῃ Κυριακίδῃ καὶ Σταύρῳ Νομικῷ.

Πατριαρχικαὶ εὐχαί.— Τῇ δευτέρᾳ, ἐντολῇ τῆς Α. Θ. Π., προέπεμψεν ἐν τῷ σιδηροδρομικῷ σταθμῷ τὸν εἰς τὴν Ἑσπερίαν ἀπερχόμενον ἐρίτιμον κ. Περικλῆ Γ. Ζαρίφην ὁ πανοσιολ. Μ. ἀρχιδιάκονος, ἐρμηνεύων τὰς ὑπὲρ ὑγιούς καὶ αἰσίου ταξειδίου αὐτοῦ πατριαρχικὰς εὐχὰς. — Τῇ τετάρτῃ ἡ Α. Θ. Π. ὁ οἰκουμενικὸς πατριάρχης ἀπέστειλε τῇ πρωΐᾳ τὸν πανοσιολογ. Μ. πρωτοσύγκελλον παρὰ τῇ οἰκογενεΐᾳ Εὐσταθίου Εὐγενίδου, παρ' ἧ μετέβη καὶ αὐτοπροσώπως, σὺν τῷ σεβασμ. μητροπολίτῃ Χίου, μετὰ μεσημβρίαν, παραμύθουμένος αὐτὴν, ἥς τὴν εὐτυχίαν, ἀνεξιχνιάστοις Κυρίουκρίμασιν, ἐτάραξε τὸ ἀπρόοπτον ἀτύχημα, ὃ καθ' ἑαυτοῦ ἐπίνεγκεν ὁ δευτερότοκος υἱὸς τοῦ κ. Εὐστ. Εὐγενίδου Παντιᾶς. Σὺν τῷ παναγιωτάτῳ οἰκουμενικῷ πατριάρχῃ καὶ πάντες οἱ σεβασμ. συνοδικοὶ συλλυπούμενοι εὐχονται, καθὼς καὶ πᾶσα ἡ παρ' ἡμῖν κοινωνία, ὁμογενὴς τε καὶ ξένη, ἵνα μὴ νέφος θλίψεως ἐνσκήψῃ ἐν τῇ οἰκογενεΐᾳ Εὐγενίδου.

Ἑθν. Ἰωακείμιον Παρθεναγωγεῖον.— Τῇ παρελθούσῃ κυριακῇ ἐτελέσθη ἐν τῷ ἐν Μουχλίῳ ἱερῷ ναφ, ἱερουργουῖντος τοῦ ἐκ τῶν σεβ. συνοδικῶν καὶ προέδρου τῆς ἐφορίας τοῦ Ἑθν. Ἰωακείμιου παρθεναγωγείου μητροπολίτου Πισιδείας κ. Γερασίμου, τὸ καθιερωμένον ἐτήσιον μνημόσυνον ὑπὲρ ἀναπαύσεως τῆς ψυχῆς τοῦ αἰοδίου ἱδρυτοῦ αὐτοῦ Ἰωακείμ τοῦ Β' οἰκουμενικοῦ πατριάρχου. Τῇ δευτέρᾳ ἐτελέσθη ὑπὸ τοῦ προέδρου τῆς ἐφορίας ὁ ἐπὶ τῇ ἐνάρξει τῶν μαθημάτων ἀγιασμός. — Αἱ μέχρι σήμερον ἐγγραφεῖσαι μαθήτριάι ἀριθμοῦνται εἰς 170. — Ὑπὸ τῆς ἐφορίας ἐσχάτως προσελήφθη βοηθὸς ἐν τῷ νηπιαγωγείῳ ἡ ἐλλόγιμος δεσποινὶς Εὐαγγελία Γραμμενίδου, ἐκ τῶν ἐφετεινῶν τοῦ Ἀρσακείου τελειοφοίτων.

Ἀδελφότης τοῦ κλήρου.— Μέλος τοῦ διοικητικοῦ συμβουλίου τῆς Ἀδελφότητος τοῦ κλή-

ρου διωρίσθη σήμερον ὑπὸ τῆς Πατριαρχικῆς Κεντρικῆς Ἐκκλησιαστικ. Ἐπιτροπῆς ὁ πανοσ. προϊστάμενος Ἀγίας Κυριακῆς Κοντοσκαλίου ἀρχιμ. κ. Ἀγαθάγγελος, ἀντὶ τοῦ εἰς Ἀμερικὴν ἀπελθόντος αἰδεσ. Οἰκονόμου κ. Κώνστα.

Ἀδελφότης αἰωνόβιος.— Ἐξετυπώθη ἐν τῷ πατριαρχικῷ τυπογραφείῳ ὁ κανονισμὸς τῆς ἐν τῇ ἡμετέρᾳ πόλει Φιλεκπαιδευτικῆς Ἀδελφότητος τῶν ἐν Κωνσταντινὶ πόλει παρεπιδημούντων ἐκ τοῦ χωρίου Σχωριάδων τῆς ἐπαρχίας Δελβίνου καὶ Δρυϊνουπόλεως, ἐγκριθὲς ὑπὸ τῆς ἱερᾶς Συνόδου κατὰ τὴν συνεδρίαν τῆς 19 ἰουλίου ἐνεστῶτος ἔτους. Ἡ ἀδελφότης αὕτη ὑφίσταται ἐν τῷ χωρίῳ ἀπὸ τοῦ 1769, σκοπὸν ἔχουσα τὴν εὐπρεπῆ συντήρησιν τοῦ ναοῦ, καὶ κατόπι τοῦ σχολείου Σχωριάδων.

Μουσικὴ σχολή.— Ἀπὸ τῆς δευτέρας ἤρξαντο αἱ ἐγγραφαὶ τῶν μαθητῶν τῆς Μουσικῆς σχολῆς, ἀριθμουμένων εἰς 45 μέχρι σήμερον, μὴ συμπεριλαμβανομένων δὲ τῶν μαθητῶν τοῦ διδασκαλειακοῦ τμήματος τῆς Μ. τοῦ Γ. Σχολῆς, οἵτινες διδάσκονται τὴν ἐκκλησιαστικὴν μουσικὴν. Διδάσκαλοι τῆς Μουσικῆς Σχολῆς, ἀναδιορισθέντες ὑπὸ τῆς νέας ἐφορίας, εἰσὶν οἱ κκ. Ἰάκ. Ναυπλιώτης λαμπαδάριος, Κ. Κλάδας πρῶτος δομέστικος τοῦ πατριαρχ. χοροῦ, Πολυχρ. Παχειδης, Φώτιος Παπαδόπουλος καὶ Πέτρος Ζαχαριάδης. Ἐφέτος ἐνεκρίθη νὰ προκαταβάλλῃ ἕκαστος τῶν ἐγγραφομένων ἐν τῇ Μουσικῇ σχολῇ 20 γρόσια δίδακτρα.

Ἐκκλησία Κύπρου

Μητρόπολις Πάφου.— Τοποτηρητῆς τῆς χηρευούσης ἱερᾶς μητροπόλεως Πάφου διωρίσθη ὑπὸ τῆς ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας Κύπρου ὁ ἱερολογ. διάκονος καὶ ἱεροκέρυξ κ. Πορφύριος Κυριακίδης, ὃς καὶ ἐπελάβετο τῶν ἀνκτεθέντων αὐτῷ κληρικώντων.

Ἐκκλησία Ἑλλάδος.

Ὁ σεβασμ. ἀρχιεπίσκοπος Ζακύνθου κ. Διονύσιος Πλάσις ἀνεχώρησεν ἐκ Ζακύνθου εἰς Εὐβοίαν, ἀφοῦ τῇ 24 λήξαντος προέστη τῆς συνήθους λιτανείας τοῦ λειψάνου τοῦ ἁγίου Διονυσίου.

Ὁ πανιερ. ἐπίσκοπος Οἰτύλου καὶ Γυθείου κ. Παρθένιος ἀφίκετο ἐν ἀρχαῖς τοῦ μηνὸς εἰς Πάτρης, κληθεὶς ἐνὶ λειτουργίᾳ κατὰ τὴν τῇ 8 σε-

πτεμβρίου τελουμένην ἐν Πάτραις πανήγυριν τοῦ ναοῦ τῆς Πεντανάσεως.

Ἀρχιεπισκοπὴ Πατρῶν.—Ὁ ἐκτελεστής τῆς διαθήκης τοῦ αἰδίου ἀρχιεπισκόπου Πατρῶν Ἱεροθέου ἱατρὸς κ. Βέρροιος παρέδωκε, κατὰ τὸν «Νέον Αἰῶνα» Πατρῶν, εἰς τὰς ἀρχάς τῆς πόλεως ταύτης τὸν οἶκον τῆς ἀρχιεπισκοπῆς, εἰς ὃν ἀμέσως ἐγκατεστάθη ἡ ἀρχιεπισκοπικὴ ἐπιτροπὴ.

Μονὴ Στροφάδων.—Ἡγούμενος τῆς περιωνύμου μονῆς ταύτης, ἀντὶ τοῦ ἀποβιώσαντος, ἐξελέγη ὑπὸ τῆς μοναχικῆς ἀδελφότητος ὁ ἐκ τῆς αὐτῆς μονῆς ἱερολογ. διάκονος κ. Δανιὴλ Παπαδάτος.

Ἐκκλησίαι ἐν τῇ διασπορᾷ.

Ἑλλήν. κοινότης Βενετίας.—Ἐπιστολαὶ ἐκ Βενετίας ἐπίσημοι παριστῶσιν οὐχὶ εὐάρεστον τὴν κατὰστασιν τῆς ὁμογενοῦς ἐν τῇ πόλει ταύτῃ κοινότητος, δημιουργηθεῖσαν ὑπὸ τῶν πρό τινων μηνῶν παυθέντων δύο ἱερέων Σεραφεῖμ Κόμη, ἐκ Ζακύνθου καὶ Ἀριστοτέλους Μοντεσάντου, ἐκ Κεφαλληνίας, οἵτινες καὶ κατέφυγον εἰς τὰς ἰταλικὰς ἀρχὰς ἀρνούμενοι τὸ δικαίωμα τοῦ διορισμοῦ καὶ τῆς παύσεως τῶν ἐφημερίων, ὅπερ ἀπὸ πέντε σχεδὸν αἰῶνων κέκτηται τὸ συμβούλιον τῆς κοινότητος. Τὸ δικαίωμα τοῦτο ἐπεκύρωσεν ἐπὶ αἰῶνας ἡ τε δημοκρατία τῆς Ἑνετίας καὶ τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον.

Ἑλλήν. κοινότης Νεαπόλεως.—Παραιτησάμενος τὰ καθήκοντα αὐτοῦ ἀφίκετο εἰς τὴν ἡμετέραν πόλιν ὁ προϊστάμενος τῆς ἑλλήν. ἐν Νεαπόλει κοινότητος πανοσ. ἀρχιμ. κ. Μακάριος Μαρινάκης. Τὴν ἡρεμίαν τῆς κοινότητος ἀπὸ ἔτους διέσπασεν ὁ αὐτόθι παρήμενων καὶ ἱεροπράττων πρῶην ἐφημέριος κ. Ἀντωνίος Παντῆς.

Κοινότης ἑλλήν. Λιβόρνου.—Δις τριβὴ ἀπὸ τινων ἡμερῶν εἰς Ζακύνθον, πατρίδα αὐτοῦ, ὁ πανοσ. ἀρχιμανδρίτης κ. Σπ. Κιροφύλαξ προϊστάμενος τῆς ἑλληνικῆς ὀρθοδόξου ἐν Λιβόρνῳ κοινότητος.

Κοινότης ἑλλήν. Βοστώνης.—Ἐν τῇ συνελεύσει τῆς ἑλληνικῆς ὀρθοδόξου κοινότητος Βοστώνης, τῇ γενομένῃ τῇ 14 παρελθόντος αὐγούστου, ὑπὸ τὴν προεδρίαν τοῦ πρωτοστατοῦντος ἐν παντὶ κοινωρελεῖ ἔργῳ κ. Μιχαὴλ Ἀναγνωστοπούλου, ἀνηγγέλθη ὅτι τὸ διοικητικὸν τῆς κοινότητος συμβούλιον ἐργάζεται πρὸς σχηματισμὸν ἐπαρκῶν κεφαλαίων ὑπὲρ οἰκοδομῆς καὶ ναοῦ καὶ σχολῆς. Πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον ἤδη συνήχθησαν ἐκ συνδρομῶν 22,500 περίπου φράγκα, ὧν 5,500 φράγκα κατέβαλεν ὁ κ. Ἀναγνωστόπουλος,

οἱ κκ. Χωρέμης καὶ Μπενάκης 2500, ὁ κ. Ἀνδρέας Γούναρις 2000 καὶ ἀνά 500 οἱ κκ. Γ. Γρουμίτης, Ι. Παρμενίδης, Κωνστ. Ζευγίτης καὶ Ν. Πλακίης, οἱ δὲ λοιποὶ τῶν ἀποίκων ὁμογενῶν κατέβαλον μικρότερα ποσά.—Ταῦτα κατὰ τὴν ἑλληνικὴν ἐφημερίδα «Σημὰν» Νέας Ὑόρκης.

Κοινότης ἑλλ. Μάντζεστερ.—Κατὰ τὸν «Ἀστέρ» τοῦ Σικάγου, ἡ ἐν Μάντζεστερ τῆς Ἀμερικῆς ἑλληνικὴ παροικία συνελοῦσα τῇ 21 αὐγούστου εἰς συνεδρίαν, ὑπὸ τὴν προεδρίαν τοῦ κ. Π. Τσαγκογεώργη, κατέστησεν ἐπιτροπὴν πρὸς εἰσπραξίν ἐργῶν ὑπὲρ οἰκοδομῆς ὀρθοδόξου ναοῦ καὶ συντήρησιν ἱερτικῶς προϊσταμένου. Συνελέγησαν δ' ἀμέσως ἐπὶ τῷ σκοπῷ τούτῳ περὶ τὰς 6000 φράγκων.

Ὁρθόδ. ἑλλήν. κοινότης Ἀτλάντας.—Προϊστάμενος τῆς ἑλληνικῆς ὀρθοδόξου κοινότητος Ἀτλάντας διωρίσθη ὑπὸ τῆς Α. Θ. Π. ὁ τέως προϊστάμενος Φερίκιος αἰδεσ. κ. Κώνστας Χατζῆ Δημητρίου, Οἰκονόμος τῆς Μ. Ἐκκλησίας, τελειόφοιτος τῆς ἱερᾶς ἐν Χάλκῃ Θεολογ. Σχολῆς. Ὁ αἰδεσμ. Οἰκονόμος κ. Κώνστας ἀνεχώρησε χθὲς εἰς τὴν γενέτειράν αὐτοῦ Σάμον, εἴτα δὲ μεταβήσεται εἰς τὴν θέσιν αὐτοῦ.

Κοινότης Μίλγουοκ.—Καταγγελλθείσης ὑπὸ τῆς ἑλλήν. ἐν Μίλγουοκ τῆς Ἀμερικῆς κοινότητος εἰς τὴν ἱερὰν Σύνοδον τοῦ βασιλείου τῆς Ἑλλάδος καὶ δι' αὐτῆς πρὸς τὴν Μ. Ἐκκλησίαν τῆς πολιτείας τοῦ προϊσταμένου αὐτῆς ἀρχιμ. Παρθενίου Κολώνη, ἐνεκρίθη νὰ ζητηθῶσιν αἱ δέουσαι πληροφορίες ἀπὸ τῆς ἱερᾶς ἐν Πάτμῳ μονῆς, εἰς ἣν λέγει οὗτος ὅτι ἀνήκει.

ΚΑΤΑΡΓΗΣΙΣ ΤΗΣ ΣΛΑΥΓΙΚΗΣ ΓΛΩΣΣΗΣ

Οἱ Σλαῦοι Κατόλικοι τῆς Κροατίας, Ἰστροφίας, Σλαβονίας καὶ Δαλματίας δις τελοῦσιν ἐν μεγάλῳ ἀναθρασμῷ ἕνεκα τῆς ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας τῆς παλαιᾶς Ρώμης ἐπιχειρουμένης καὶ αὖθις καταργήσεως τῆς χρήσεως τῆς Σλαβικῆς γλώσσης ἐν ταῖς ἱεραῖς ἀκολουθίαις.

Ἡ κατὰ τῆς Σλαβικῆς ὡς γλώσσης λειτουργικῆς ἀπέχθεις τῆς Ἐκκλησίας τῆς παλαιᾶς Ρώμης δὲν εἶναι νέα· διότι χρονολογεῖται ἀφ' ἧς ἐποχῆς οἱ Ἀπόστολοι τῶν Σλαβῶν ἅγιοι Κύριλλος καὶ Μεθόδιος ἀποσταλέντες ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας Κωνσταντινουπόλεως πρὸς ἐκχριστιανισμὸν τῶν Σλαβῶν, ἐφευρόντες τὸ Σλαβικὸν ἀλφάβητον, μετέφρασαν ἐν τῇ γλώσσῃ ταύτῃ τὰς ἀγίας Γραφὰς καὶ τὰς ἱερὰς ἀκολουθίας. Ἐκτοτε οἱ ἐν Μοραβίᾳ καὶ Πανονίᾳ Φράγγοι ἐπίσκοποι ἤγειραν πόλει-

μον κατὰ τῆς χρήσεως τῆς Σλαυικῆς ἐν ταῖς ἱεραῖς τελεταῖς ὡς γλώσσης βαρβάρου ἀλέγοντες ὅτι οὐκ ἔξῃν χρῆσθαι τούτοις ἀλλὰ μόνοις τοῖς ἑβραϊκοῖς, τοῖς ἑλληνικοῖς καὶ τοῖς λατινικοῖς, οἷς ἐχρήσατο ἐν τῇ ἐπιγραφῇ τοῦ Σταυροῦ τοῦ Κυρίου ὁ Πιλᾶτος, τὴν δὲ γνώμην ταύτην ἐπεκύρωσεν ὁ πάπας Ἰωάννης ὁ Η΄. ἀπαγορεύσας πανηγυρικῶς τῷ 879 τῷ ἱερῷ Μεθοδίῳ τὴν χρῆσιν τῆς βαρβάρου Σλαυικῆς γλώσσης. Τὴν ἐτυμηγορίαν ταύτην Ἰωάννου τοῦ Η΄. ἐπεξέτεινεν ὁ πάπας Ἰωάννης ὁ Γ΄. εἰς τοὺς Σλάβους τῆς Κροατίας, Δαλματίας καὶ Σλαβονίας, κηρύξας ὡς ἔργον ἀνάξιον διὰ γνήσια τέκνα τῆς Ρωμαϊκῆς Ἐκκλησίας τὸ αἰσθάνεσθαι κλίσειν πρὸς τὴν ἐν τοῖς ναοῖς χρῆσιν γλώσσης βαρβάρου, τοῦτέστι τῆς Σλαυικῆς, καὶ διατάξας τὴν σύγκλησιν ἐν Σάλωνι (Spalato) τοπικῆς Συνόδου, ἣτις καὶ συνελθοῦσα τῷ 905 ἔλαβε πάντα τὰ κατὰλληλα πρὸς ἐξόντωσιν τῆς Σλαυικῆς γλώσσης μέτρα· ἐπεσφράγισε δὲ τὸ ἐγγράμμα ὁ πάπας Ἀλέξανδρος ὁ Β΄. ἀνακαλύψας, διὰ τῆς τοπικῆς Συνόδου τῆς συνελευσμένης τῇ κελεύσει αὐτοῦ καὶ ὑπὸ τὴν προεδρείαν τοῦ παπικοῦ λεγάτου Κερδινάλιου Μυνάρδου ἐν Σάλωνι τῷ 1063, ὅτι ἡ ἱερὰ Σλαυικὴ φιλολογία ἦν Γοθικὴ καὶ ὁ ἐφευρέτης αὐτῶν ἱερός Μεθόδιος Γότθος Ἀρειανὸς αἰρετικός.

Ἀλλ' ἐπειδὴ οἱ Σλαυικοὶ πληθυσκοὶ ἐπ' οὐδενὶ λόγῳ συγκατετίθετο εἰς τὴν ἐγκατάλειψιν τῆς Σλαυικῆς γλώσσης, ἡ Ρωμαϊκὴ Ἐκκλησία ἐδέχθη νὰ καταφύγῃ ἐνα αἰῶνα βραδύτερον εἰς τὸ ἡμίμετρον τῆς μεταφράσεως τῶν λατινικῶν ἀκολουθιῶν καὶ τῆς λειτουργίας εἰς τὴν Σλαυικὴν καὶ τούτων τὴν χρῆσιν νὰ ἐπιτρέψῃ, (καίπερ μυρία παρεμβάλλουσα προσκόμματα καὶ ἀτελευτήτους ἀναβολὰς εἰς τὴν ἀνατύπωσιν καὶ τῶν τοιούτων λειτουργικῶν βιβλίων) εἰς τοὺς Σλάβους Κατόλικους τῶν μνησθεισῶν ἐπαρχιῶν.

Τῆς τοιαύτης πολιτείας τῆς ἡ Ἐκκλησία τῆς παλαιᾶς Ρώμης ἐφάνη παρεκκλίνουσα τῷ 1880 ὅτε ὁ πάπας Λέων ὁ ΙΓ΄. δι' ἐγκυκλίου αὐτοῦ ἐτόλμησε νὰ δυσχυρισθῇ, ἐναντίον πάσης ἱστορικῆς ἀληθείας, ὅτι ἡ Ρωμαϊκὴ Ἐκκλησία ἀείποτε ἐδείχθη εὐνους πρὸς τοὺς Σλάβους καὶ τὴν Σλαυικὴν γλῶσσαν, ἐπεξέτεινεν δὲ εἰς σύμπασαν τὴν Ἐκκλησίαν αὐτοῦ τὴν ἐφορτὴν τῶν Ἀποστόλων τῶν Σλάβων Μεθοδίου καὶ Κυρίλλου. Ἀλλὰ τοῦ προσηλυτιστικοῦ σκοποῦ τοῦ ἐπιδιωκομένου διὰ τῆς ἐγκυκλίου ἐκείνης οὐδαμῶς εὐοδωθέντος, καθὰ ἡ πείρα τοῦ διαρρευσαντος τετάρτου αἰῶνος κατέδειξεν, ἡ Ρώμη ἐπενήλθεν εἰς τὴν πατροπαράδοτον πολιτικὴν τῆς, καὶ πρὸ τριμηνίας περίπου οἱ Σλαυοὶ Κατόλικοι ἐπίσκοποι τῆς Κροατίας, Σλαβωνίας, Ἰστρίας καὶ Δαλ-

ματίας συνεκλήθησαν εἰς Ρώμην, ὅπου, μετὰ πολλὰς διασκέψεις, διετάχθησαν νὰ παύσωσι τὰς ἐνεργείας αὐτῶν πρὸς ἐπέκτασιν τῆς χρήσεως τῆς Σλαυικῆς ἐν τοῖς ναοῖς καὶ νὰ χρησιμοποιοῦσι τὴν Λατινικὴν ἀπανταχοῦ ὅπου ὁ πληθυσμὸς δὲν εἶναι καθαρῶς ἀμιγῆς Σλαυικός, καθὼς καὶ ὅπου δὲν ἦσαν εἰς θέσιν ν' ἀποδείξωσιν ὅτι ἡ χρῆσις τῆς Σλαυικῆς ἐχρονολογεῖτο ἀπὸ τριακονταετίας καὶ ἐπέκεινα, κατὰ τὴν σχετικὴν διέταξιν Λέοντος τοῦ ΙΓ΄.

Οἱ Σλαυοὶ ἐπίσκοποι λίαν δυσθύνως διέτεθσαν ἐπὶ ταῖς τοιαύταις διαταγαῖς, ὁ δὲ κληρὸς καὶ λαὸς τῶν Σλαυικῶν ἐπαρχιῶν ἐξηγέρθη σύσσωμος κατ' αὐτῶν. Μάτην Πίος ὁ Γ΄. ἐσπευσε νὰ ἐπιτιμῇ αὐστηρῶς τοὺς Φραγκισκανοὺς ἡγουμένους τῶν μονῶν Ζήρας καὶ Σπαλάτου ὡς συμμετασχόντας τοῦ κινήματος· αἱ ἐπιτιμήσεις αὗται ἐξηρέθησαν ἐτι μάλλον τὸν λαόν, ὕβρεις δὲ καὶ προπηλακισμοὶ κατὰ τοῦ «Ἐνετοῦ» Πάπα ἀντηχοῦσιν οὐ μόνον ἐν ταῖς ρύμαις τῶν πόλεων καὶ κομῶν ἀλλὰ καὶ ἐν αὐτοῖς τοῖς ναοῖς.

Καὶ πιθανὸν μὲν ὁ ἀναβρασμὸς οὗτος ν' ἀναστείλῃ τὴν ἐκτέλεσιν τῶν κατὰ τῆς Σλαυικῆς γλώσσης ἀποφάσεων τῆς Ρώμης· ἀλλ' ἡ ἀναστολὴ αὕτη, καθὰ ἡ ἱστορία πιστοποιεῖ, θὰ εἶναι ἐφήμερος, ἀναβαλλομένης ἀπλῶς τῆς ἐκτελέσεως τῶν ἀποφασισθέντων ἐν εὐθετωτέρᾳ περιστάσει. Ὅσον δ' ἀφορᾷ τὴν ὀριστικὴν ἀποσώθῃσιν τοῦ κινήτου, οἱ Κατόλικοι Σλαυοὶ ἔχουσιν αὐτὴν ἐνώπιον τῶν ὀφθαλμῶν τῶν, ἐν τοῖς μετ' αὐτῶν διαβιοῦσιν ὁμίμοσιν αὐτοῖς Ὀρθοδόξοις, ἐπιτελοῦσι τὴν θείαν λατρείαν ἐν τῇ γλώσσῃ καὶ ταῖς ἐκκλησιαστικαῖς διατυπώσεσι ταῖς κληροδοτηθείσαις αὐτοῖς παρὰ τῶν ἱερῶν Ἀποστόλων τῶν Σλάβων Κυρίλλου καὶ Μεθοδίου, ἅνευ οὐδαμῆς πρὸ οἰουδήτινος ἐπιβουλῆς ἢ παρενοχλήσεως.

Κ. Δ.

ΑΓΓΕΛΙΑ

Γνωστοποιεῖται τοῖς ἀξιοτίμοις κυρίοις ἐπιτρόποις ἱερῶν ἐκκλησιῶν ὡς καὶ τοῖς λοιποῖς ἐνδιαφερομένοις ὅτι ὁ τῆς σκήτης τοῦ ἁγίου Σπυρίδωνος, τῆς ἐν τῇ νήσῳ Χάλκῃ, προϊστάμενος πανοσ. ἱερομόναχος κ. Σωφρόνιος, δόκιμος ἀγιογράφος, μαθητεύσας ἐπὶ πολλὰ ἔτη παρ' ὀνομαστοῦς καλλιτέχναις τοῦ ἁγίου Ὁρους καὶ εἶτα ἐν Ἀμβέρσῃ ἐξακολουθήσας τὰς σπουδὰς αὐτοῦ καὶ θεωρητικώτερον ἐκείσε μορφωθείς, ἀναλαμβάνει ἐπὶ μετρίᾳ ἀμαθῇ τὴν κατασκευὴν ἱερῶν εἰκόνων καὶ ἄλλων ἐξεκονίσεων ἀγιογραφικοῦ περιεχομένου.

Ἐπεύθυνος Ι. Δ. ΤΑΝΤΑΛΙΔΗΣ

ΕΚ ΤΟΥ ΠΑΤΡΙΑΡΧΙΚΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ

1948

Π. μ. 726796